

BROJ 138

CENA 4 DINARA

NINJA

3,50 DM 12 FRF, 3 CHF, 25 ATS, 150 SIT, 60 DEN

GOSPODARI BELE SMRTI

DEREK FINEGAN

GOSPODARI BELE SMRTI

Derek Finegan
GOSPODARI BELE SMRTI

Izdavač
NIP »Dečje novine«,
Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Borivoje M. Lošić

Urednik:
Mirjana Šterijevski

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1995. DEN PRESS

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 41320-603-7-1263. Štampa »Litopapir« — Čačak.

DEREK FINEGAN

GOSPODARI BELE SMRTI

Prikrivena svetlost koja je obasjavala bistru vodu maštovito oblikovanog, prostranog bazena osvetljavala je dva mlada golišava tela koja su drhtala u strasnom i pomalo nespretnom zagrljaju.

Devojka duge plave kose, krupnih zelenkastih očiju, skladnog ali još nedozrelog tela, neprestano je pokušavala da skine tesne kupaće gaćice svom partneru.

Momak tek koju godinu stariji od nje, atletski građenog tela, dugih i vitkih ruku i nogu, preplanulih kao i čitavo telo, ležao je na leđima i lukavo se smeškao. Onda jednim potezom smače kupaće gaćice i bućnu u bazen.

U raskošnoj vili još dva para zabavljala su se igrajući u ritmu neke pesme koja je trenutno bila u modi. U čitavom aranžmanu dominirala je ritam mašina i bas gitara.

Domaćin žurke, Klod Atkins, osamnaestogodišnji sin bogate udovice Dolores Atkins, iskoristio je jedno od majčinih čestih odsustvovanja i pozvao najbliže drugare na još jednu žurku kraj bazena. Samo, ove noći ponudiće im i »nešto što još nisu probali«, kako im je nagovestio u telefonskom razgovoru.

Njegova dva drugara Pit i Čak, doveli su te večeri nove devojke. I njemu su odabrali partnerku. Svi su bili apsolutno bezbrižni. Školska godina je završena, prošli su sa zavidnim uspehom, pobrali »aplauze« kod roditelja i sada im je preostalo da na najbolji mogući način sebi obezbede letnju zabavu. Za razliku od velikog broja momaka i devojaka iz koledža — njih trojica nisu morali da rade tokom leta kako bi obezbedili pare za letovanje, poneku kupovi-

nu ili plaćanje školarine za narednu školsku godinu. O tome su za njih brinuli njihovi bogati roditelji, nudeći im novac umesto roditeljske brige i ljubavi.

— Hej, golupčići, brzo ova-
mo! Klod ima iznenađenje!
— povika Čak s otvorenih ba-
štenskih vrata pozivajući dvo-
je mladih iz bazena.

Radoznali da vide o kakvom se iznenađenju radi njih dvo-
je pokupiše (kupaće kostime
i usput ih navukoše.

Iznenađenje je već bilo ser-
virano.

Na velikom srebrnom pos-
lužavniku, kao bele pruge, le-
žao je smrtonosni prašak. Po-
red njega stajale su tri stak-
lene cevčice.

— Pa... to je... droga...
— gotovo sa strahopoštova-
njem reče devojka iz bazena.

— Nego! Zar nisam obećao
iznenađenje — pohvali se do-
maćin. — Samo, polako. Mi-
slim, šmrčite polako, tek ko-
liko da napravimo atmosferu.
Videćete, posle će sve izgleda-
ti mnogo lepše i mnogo inte-
resantnije — dodade i prvi
dohvati jednu cevčicu i dubo-
ko ušmrknu čitav jedan red
sa tacne.

Odmah za njim beli prah
ušmrknula je njegova devoj-
ka, a za njom, Pit i Čak i tek
potom druge dve devojke.

— Uhhhhhhh! Al' je ovo
opako — strese se Čak.

— Aha — uzvрати Klod bri-
šući nos. Nije ti ovo »trava«.
Ovo je prava stvar. Od nje se
leti, čoveče... LETI!!!

Još neko vreme nastavili su
da igraju, a onda se ponovo
primakoše srebrnom poslužav-
niku. Pošmrkali su ostatak
praha, a onda svi zajedno iz-
leteli u travom prekriveno dvo-
rište prema bazenu.

Čak je usput zbacio sa se-
be plavo-zelene bermuda pan-
talone, zatim i donji veš i uz
pravi Tarzanov urlik bacio se
u bazen.

Umro je u trenutku kada
su njegove šake dodirnule vo-
du, ali to niko nije primetio.
Poneto inercijom, njegovo te-
lo preroni nekoliko metara, a
onda ispliva na površinu. Li-
cem okrenut prema dnu ba-
zena plutao je tako neko vre-
me, a zatim počeo da tone.

Njegova devojka, verujući
da se Čak zafrkava, skoči za
njim i uhvati ga za ramena
gurajući ga još dublje u vodu.
Kad joj je ponestalo vazduha,
ona se odbaci nogama od dna
i izroni.

Čak je ostao na dnu i ona
vrisnu od straha. Odmah je
ponovo zaronila — ali smrt
je stiže pre nego što je uspe-
la da dodirne mrtvo Čakovo
telo.

Njen krič čuli su ostali, ali teški bolovi prosto su ih bacili na travnjak.

Četvoro mladih umrlo je za nekoliko minuta vrišteći od bolova koji su cepali mozak...

Iz kuće se i dalje čula muzika.

Posle izvesnog vremena zazvoni telefon u dnevnoj sobi, ali nije bilo nikoga da podigne slušalicu. Telefon je uporno zvonio gotovo tri minuta i onda konačno prestao.

Pedesetak metara dalje, s jakim dogledom u rukama, stani kapetan Sid Simson prvo je s nevericom posmatrao šta se dešava u susednom dvorištu...

Onda, umesto da se sladi nagim telima koje je samo nekoliko minuta ranije spazio — on shvati da po travi i u bazenu leže leševi. Dogled mu gotovo ispade iz šaka. Ode do bara i napuni čašu rumom. Naviku da pije rum stekao je ploveći decenijama pod svim zastavama i najvećim delom okeana i mora. Kad iskapi čašu on se vrati do prozora i ponovo uze dogled.

Nije bilo dvoumljenja.

Ona deca tamo, na travnjaku, i ono dvoje u bazenu više nisu davali znake života.

Hitna pomoć?

Policija?

— Zvaću policiju, oni znaju kako se postupa u ovakvim slučajevima. Ali, kako da objasnim šta sam radio s dogledom u rukama? Zar da me proglase matornim voajerom? Ne... neću...

Noć je proveo u društvu s flašom.

Ipak, kada je svanulo više nije izdržao.

— Halo, policija... mislim da se nešto čudno dešava u dvorištu mojih suseda... Tu su neka deca... Leže kao mrtva oko bazena... Ko sam ja? Zar je to važno... ma ne, nemam šta da krijem, nego sam mislio da je važnije da što pre dođete ovamo. Biću tu, ja živim u broju 23456... da odmah pored njih... moja kuća je od crvene cigle...

Samo desetak minuta kasnije mir ranih jutarnjih časova u ovom ekskluzivnom delu San Franciska poremetiše sirene policijskih kola. Tri automobila s oznakama »policija«, i jedna ambulanta kola proleteše kroz kapiju imanja udovice Dolores Atkins i zauzvaviše se na šljunkovitom delu ispred samog ulaza u kuću.

Jedan tridesetogodišnjak, nešto viši od srednjeg rasta i lepo razvijenog tela, iskoči iz prvih kola i, pošto ispravi leđa, počne da raspoređuje policajce koji su izlazili iz ostalih

automobila. Jednog od njih posla prema kući od crvenih cigala, a sam pođe oko kuće dok je policijski majstor otvarao ulazna vrata na vili.

Ugledao je tela čim je zašao iza kuće.

Znao je da su svi mrtvi i pre nego što im je prišao bliže ili pre nego što su medicinski radnici iz ambulantnih kolna načinili prve provere.

Osećao je miris smrti.

Radeći u policiji punih deset godina, i to sve vreme u odseku za ubistva, prosto je mogao da namiriše smrt. Kako je govorio, imala je metalni ukus šireći u vazduhu neobjašnjive treptaje nalik vaju. Neki su ga policajci zbog toga ismevali, ali oni stariji znali su o čemu njihov kolega Don Harison govori.

Zapalio je cigaretu i seo na jednu stolicu koja je ležala prevmuta kraj bazena.

Samo tri minuta kasnije mladić iz policijske laboratorije, koji je obavio uviđaj, priđe mu noseći u celofanskoj kesi srebrni poslužavnik.

— Kokain. Ima još malo »materijala«, pa ću tek posle ispitivanja u laboratoriji moći da vam kažem poreklo — raportira i ode svojim poslom.

Don Harison baci dopola popušenu cigaretu i ustade.

— Prokleta balavurdija, šta im treba to sranje! — povika.

Niko se nije osvrnuo na nje gove reči. Svi prisutni bili su profesionalci, što će reći manje-više oguglali na ovakve i slične scene.

Don Harison nije bio jedan od njih. Znao je da do kraja života neće moći da se pomiri sa nasilnom smrću. Pogotovu ne sa smrću mladih koji su bili toliko naivni ili glupi da nasednu dilerima i probaju »nešto super, nešto što običan život ne pruža«.

Prišao je telima u trenutku kada su dva policajca iz bazena vadila dvoje davljenika.

Video je mlada tela, tela koja su tek zakoračila u život. Pogledao je i ono četvero pored bazena. Svi su bili približnih godina: od šesnaest do devetnaest.

— Da li se zna čija je vila i ko od ove dece živi... ko je tu živio? — upita jednog od policajaca u civilu.

— Pustio sam traku na »sekretarici«. Prijatan ženski glas me je obavestio da sam dobio rezidenciju Dolores Atkins, ali da je ona sprečena... i tako dalje. Jedan od ova tri momka je njen sin i reče upitani zatvarajući beležnicu iz koje je pročitao traženu informaciju.

— U redu. Kad se vratimo u stanicu hoću sve podatke o toj Dolores Atkins i njenom sinu. Jasno?

— Hej, inspektore! U kući sam našao ovu sliku. Na njoj je onaj momak tamo... da onaj plavokosi.

Don Harison uze sliku koja je bila takođe spakovana u celofansku kesicu. Ipak, mogao je sasvim jasno da pročita posvetu na prednjoj strani slike.

»Mami od njenog Kloda!«

Uviđaj je još trajao kada je onaj uniformisani policajac, koga je poslao u susedstvo, došao vodeći pod ruku postarijeg, neobrijanog i očigledno mamurnog čoveka. Ovaj je приметно hramao na jednu nogu. Na sebi je imao džemper sa rol kragom i kapu kakvu su nosili kapetani brodova.

— Šefe... ovo je gospodin Sid Simson, on je javio za nesreću — saopšti policajac i odmače se dva koraka u stranu.

Don Harison pogleda neobrijanog Simsona. I pored spoljašnjeg izgleda, nešto je govorilo Donu da stari nije ni aljkav ni pijanac. Kao da je naslutio njegove misli, stari kapetan Simson progovori. Glas mu je bio pomalo »napukao« od pića i duvana lulaša.

— Inspektore, izvinjavam se zbog svog izgleda. Moram da priznam da me je ovo — pokaza na leševe koje su upravo stavljali u plastične vreće — i te kako potreslo. Zato sam noćas malo više zagledao u čašu, a jutros se nisam ni obrijao.

— Noćas? Znači vi ste još noćas videli šta se dogodilo, zar ne?

Kapetan Simons shvati da se odao i odluči da kaže sve kako je bilo.

— Da, noćas... posmatrao sam ih kako se golišavi jure oko bazena... Nisam nikakav voajer... ali, stara duša začelala se lepe mladosti i tako...

Bilo je očigledno da mu je neprijatno, ali Harison se uveri da je starac zaista poštenjačina.

— Nije to nikakav greh. I sam volim da pogledam mlado i lepo žensko telo, pa muškarci smo, zar ne. Dakle?

— Pa ništa. Prvo su se dvoje od njih mazili tu kraj bazena, zatim se poskidali i skočili u vodu. Onda ih je jedan od onih koji su bili u kući pozvao i oni su otrčali u kuću. Tamo su se zadržali jedno petnaestak minuta... pola sata, da bi svi zajedno istrčali i pojurili u bazen. E, onda je počelo...

— Prvo je iz mog vidnog polja nestao mladić koji je skočio u bazen, a za njim i devojka. Za to vreme ostali su počeli da se uvijaju po zemlji držeći se za glavu. To je sve. Hteo sam odmah da vas pozovem, ali... pa bilo mi je prvo neprijatno zbog zavirivanja u tuđe dvorište, a posle sam se napio...

Harison ga pogleda sa simpatijama, pa reče:

— Ne verujem da bi vredelo i da ste odmah zvali. Ona deca su se prepunila kokainom i to su platila glavom. Šašave glave, ko da im obične zabave više nisu dovoljne. Sada, u njihovim godinama. Šta su očekivali od života u braku, porodici, na poslu...

Simson odahnu sa olakšanjem kad je čuo da nije pogrešio.

— Ako vam budem potreban, tu sam. Ja odavno ne napuštam svoje dvorište i kuću, a kamoli grad — reče mahnuvši inspektoru.

— Kapetane — kao da se priseti Don Harison — da li možda znate gde se nalazi vlasnica kuće... Dolores Atkins?

— Ko će to da zna. Ta dama je prava oluja. Stalno je u pokretu. Možda je u Evropi, negde na Karibima ili Jamajci. Kažem vam, prava oluja.

— Tako sam i mislio — kao za sebe progundā Harison i izvadi paklo sa cigaretama. Tek kad je izvadio novu cigaretu shvati da jednu upravo puši.

Baci još jedan pogled na luksuznu vilu, na mirnu površinu vode u bazenu, zeleni travnjak i brojno rastinje duž visokog zida oko imanja. Ništa više nije ukazivalo na tragediju koja se tokom noći tu odigrala.

Ništa, osim grobne tišine koju nije narušavalo čak ni pevanje ptica. Tišine i gorčine u ustima tridesetogodišnjeg inspektora Dona Harisona.

Znao je da će novinari zabeležiti ovaj događaj, da će oni najpošteniji i najhrabriji još jednom ukazati na zlo koje se odavno, pogotovu posle vijetnamskog rata i »dece cveća«, ukorenilo u gradu Svetog Franciska. Ukazaće i na poznate trgovce drogom i na vojku mahom bezimernih dilera i prodavaca koji pred školama i disko klubovima regrutuju buduće robove belog praha — svoje doživotne muštenije.

Znao je još nešto, odnosno nadao se da će i gospoda Dolores Atkins saznati za zlu sudbinu svog sina i da će mu se javiti.

Ali, tu se prevario

Dolores Atkins vratila se kući kasno te večeri. Odmah je videla žutu traku na kojoj je pisalo »policija« zalepljenu na ulaznim vratima i isto takvu traku na zadnjem delu kuće i oko bazena.

Klod nije bio kod kuće.

Prvo što je pomislila bilo je: »Obijači«.

Ne hajući za traku, ušla je u kuću i odmah pozvala svog prijatelja sa tenisa, inače člana Gradskog veća.

— Čarli, Dolores ovde. Sad sam ušla. Izgleda da sam imala posetu... Da, policija i... otkud znaš? ŠTA?

Nekoliko trenutaka stajala je širom otvorenih usta nesposobna da se pomeri. Onda dohvati slušalicu.

— Ko je smeo da objavi sve to u novinama. Moj sin nije bio narkoman. Za ostalu decu ne znam, niti hoću da znam. Klod je bio dobro dete. Pružila sam mu sve što je želeo... Nije imao razloga da posegne za drogom! — gotovo je vikala.

Njen sagovornik je mahom ćutao ubacujući tu i tamo po jedno: »Smiri se, draga Dolores«, »Sredićemo sve«...

Kada je spustila slušalicu, Dolores pohita u svoju spavaću sobu. U malom sefu iza jedne Sezanove slike zatekla je tri kesice belog praha. Bila je

to poslednja količina koju je nabavila pre odlaska na put.

Tri kesice!!!

Kada je pošla na put, u sef je ubacila pet kesica!

Zar je moguće da je Klod...

— Pa on je onda znao da se ja povremeno fiksna — procedi.

Isprva je to bilo pomalo i retko, a onda, kako to biva, sve češće i u sve većim količinama. Išla je sve dotle dok je ufiksana mogla da doživi orgazam milujući se sama ili uz pomoć moćnog vibratora koji je ležao među njenim svilenim donjim rubljem...

— Klod je znao... Klod je znao...

Ta rečenica sve jače je odzvanjala u njenom mozgu.

Htede da otvori jednu kesicu i zaborav potraži u belom prahu, ali se uplaši da je neko ne potraži, policija na primer, pa nije htela da reskira. Pokupi preostale kesice, uze makaze i isecka ih iznad WC šolje u kupatilu. Nekoliko puta uzastopno povukla je ručicu i vodom isprala i poslednji trag kokaina sa porculanske šolje. Tek onda je pošla u kupatilo, dobro se istuširala, popila veliku šolju »espresso kafe« i dohvatila telefonsku slušalicu.

Kada je dobila traženi broj, predstavi se.

— Želim da razgovaram sa inspektorom koji je vodio slučaj u mojoj kući... da — sačekala je nekoliko trenutaka dobijući prstima na kožnom naslonu velike, udobne fotelje. — Kako nije tu? Aha... Kad bude došao recite mu da želim da ga vidim.

*
* *
*

Prvo što je narednog jutra ugledao na svom stolu bila je poruka da se hitno javi gospođi Dolores Atkins. Alergičan na takvu vrstu poruka, Don Harison bi verovatno ostavio nadobudnu gospođu da ga malo sačeka, ali još na vratima sreo je šefa stanice koji mu je skrenuo pažnju da slučaju u vili porodice Atkins priđe s puno takta i diskrecije.

U prevodu to je značilo da ne kopa mnogo i da štampu drži što dalje, iako je to u ovom slučaju bilo nemoguće.

On, dakle, dohvati telefon i, otvorivši beležnicu, počeo da okreće telefonski broj Atkinsove.

Prvo je začuo glas sa trake. Ostavi poruku i svoj broj kad začu kako neko diže slušalicu s druge strane.

Dolores Atkins imala je zaista erotizirajući glas. Bio je još privlačniji nego onaj zabeležen na automatskoj sekretarici.

— Inspektore, želim da vas vidim — rekla je kratko.

— Nemam ništa protiv. Danas sam u stanici do ponoći, pa kad vam odgovara — reče ne skrivajući odbojnost.

— Odmah, i to kod mene... Neću ništa da čujem. Ako vam to nešto znači, imam prijatelja u Gradskom veću, a i prefekt policije često zalazi u moju kuću. Dakle...?

Harison već htjede da opsuje kad se na vratima kancelarije pojavi njegov šef.

— Idi odmah, Harisone — reče kao da je do tog časa prisluškivao njegov telefon.

Ovaj samo frknu i spusti slušalicu.

— I upamti, Harisone: budi pažljiv, ne želim da mi se na vrat popne neki budža iz gradske uprave ili, ne daj bože, da mi dupe padne u šake samom prefektu zbog tvoje lude i tvrde glave. Jasno?

— Ne brini, šele, dupe ti je bar zasad sigurno — promrmlja.

— Meni nešto kažeš, Harisone? — izbeči se šef koji je imao uši kao radare.

— Da, vama šefe. Kažem da ne brinete, idem odmah.

Dolores je očigledno očekivala nekog starijeg »dustabandiju«, kako su u njenim krugovima posredno nazivali detektive, i nije mogla da prikrije iznenađenje kad se pred

njom pojavi markantni Don Harison. Izgleda da je i on očekivao neku gospođu koja svaki čas trči kod stručnjaka za estetsku hirurgiju i »lifting«. Samo je malo raširio oči kada je ugledao raskošnu lepotu zrele žene.

Dolores Atkins preuze inicijativu i pozva ga da se smesti u fotelju. Inspektor odbi i sede na ivicu velikog hrastovog stola.

— Htela bih da čujem šta se dogodilo sa mojim...

— Biće lakše i brže ako vi meni budete odgovorili na nekoliko pitanja, gospođo Atkins — zaustavi je Harison i zapali cigaretu.

— Šta da vam kažem? Moj sin je bio dobro dete i...

— Dobra deca se ne drogiraju — preseče je Harison još jednom, ne obazirući se na sve opasnije sevanje u njenim crnim očima. — Vaš sin je uzeo kokain, kao i njegovo društvo. Pitanje je gde je nabavio drogu. To košta. Koliki mu je bio džeparac?

Dolores skoči.

— Kako se usuđujete?! Klod je imao dovoljno para, ali ne da kupi i fiks...

— Znači vi znate koliko košta jedna doza?

Nije uspeo da se pomeni dovoljno brzo i Dolores uspe da ga ošamari. Skočio je sa stola,

ali to je bilo sve. Gađao je nasumice, ali je, izgleda, pogodio veoma blizu mete.

— Da li ste vi nekada... ili možda sad koristite nešto od pilula ili... kokain?

Ovog puta bio je spreman. Dolores oseti kako se njeni vitki prsti gube u snažnoj šaci inspektora Harisona. Opsova teško, čime samo još više pobudi inspektorovo podozrenje.

— Ccccc... tako fina dama, a psuje. Šta onda ostaje nama jadnim policajcima?

— Inspektore, pazite se, otišli ste predaleko. Već sam vam rekla da...

— Imate prijatelje u Gradskom veću i da znate prefekta. U redu, obratite se njima i objasnite im otkud kokain u vašoj kući?

Dolores počne da bleđi.

»Još jedan pogodak«, pomišli Harison i požuri da iskoristi prednost.

Tog trenutka zazvoni telefon. Dolores se javi tek kad je Harison upitno pogleda pokazujući na telefon.

— Da... ko? Ovde je.

Pružila mu je slušalicu bez objašnjenja.

— Harison ovde, da. Aha... u redu... tu informaciju sačuvajte od novinara. Da, po svaku cenu. U stvari, ne govorite nikome ništa dok se ja ne vratim. Jasno?

Spustio je slušalicu i prišao prozoru. Dugo je gledao u travnato dvorište, a onda se okrenuo:

— Ma kako da je vaš sin došao do onog prokletog praha, ma ko da mu ga je prodao — izvršio je ubistvo. Kokain je bio veoma lošeg kvaliteta, pun nekakvih pesticida i otrova... ne znam ni ime da im izgovorim — reče ledenim glasom.

Dolores zadrhta.

Snabdevač se kleo da je roba najkvalitetnija. Samo dok ga sretne...

— I, šta ćete sad da preduzmete? — upita lomeći prste.

— Ako pozovete vaše veze, najverovatnije ništa. Skinuće me sa slučaja...

Dolores počeo da odmahuje glavom. Ono što je saznala o kokainu promenilo je i njeno ponašanje i njene namere.

— Malo sam prenašla... Morate da me shvatite. Kilod je zaista bio dobar dečak, kao i njegova dva druga. Devojke nisam poznavala, pa ne mogu ništa da kažem, ali mislim da su i one bile pristojne. Ne, nemam nameru da zovem nikog od mojih prijatelja. Molim vas, ako ikako mogu da vam pomognem, tu sam.

Harison je dobro zagleda. Bilo je jasno da se nešto prelomilo u ovoj rasnoj lepotici.

Ali, koliko? Do koje granice?

— Pomoglo bi kada bih znao poreklo kokaina, gde je nabavljen?

Dolores počeo odrečno da odmahuje glavom još kod prvih njegovih reči. Zaključio da je još uvek »tvrd orah«, pa samo odmahnu glavom.

— U redu. Evo, na ova dva broja možete da me nađete tokom dvadeset četiri sata. Ako se nečeg setite, ili odlučite da mi nešto novo kažete...

Pozdravio je klimanjem glave i napustio njenu luksuznu vilu.

Da je samo imao vremena da postavi bar jedan prisluškivač... U svakom slučaju, vredelo bi reskirati. Dozvolu mu ne bi dali ni u snu. Pokušaće sledeći put, odlučio je dok je uključivao motor automobila.

Čim je Harison nestao iza prve krivine, Dolores okrete jedan broj telefona koji nije nigde zapisala. Čekala je dugo. Prekinula je vezu, pa opet okrenula isti broj. Ovog puta prekinula je čim se zvono oglašilo. Okrenula je zatim i treći put i posle izvesnog vremena javi joj se grub muški glas.

— Kopile jedno... kakvo si mi ono đubre poturio? Ubio si mi sina i još petoro dece! Govori!!! Srediću te i natovaricu ti policiju na vrat makar i sama platila ceh! — urlala

je u slušalicu ne dajući sagovorniku šansu da progovori.

Kada je za trenutak ućutala, pokušavajući da se povрати i smiri, njen sagovornik se oglasi:

— Nemam pojma o čemu pričate, gospođo. Vi znate da ja ne trošim prašak, ja samo dilujem. A to što pretite policijom nije baš zdravo. Može da vas zadesi nesreća... To se dešava...

— Ti... kopile prljavo! Kurvin sine, pederu uštrojeni! Ti meni pretiš?! Platićeš mi to skupo, kunem ti se! — vrisnu i tresnu slušalicu.

Bila je spremna da iz istih stopa okrene broj inspektora Harisona i sve mu ispriča. Pre svega da mu saopšti adresu čoveka koji je poslednje dve godine snabdevao kokainom.

Do sada je sve bilo u redu. Možda ni njen diler nije znao šta joj je prodao. On je zaista bio samo diler. Znala je da je peder, ali nije bio narkoman.

Odlučila je da sačeka pre nego što učini sledeći korak. Možda će se nešto dogoditi što će bitno uticati na njenu odluku.

* * *

Sumiko bez reči dohvati daljinski upravljač i isključiv televizor. Jedan pogled bio je dovoljan da shvati da je vest

koju je spiker upravo pročitao i te kako pogodila njenog voljenog Leslija.

— Les, ne možeš ti baš sve da dovedeš u red. Tu je policija, vlada, građani. Neka još neko potegne. Nisi ti dužan da večito juriš te proklete gadove iz narko-mafije. Misli malo i na sebe.

Poslednje reči lepa orijentalka izgovori skoro jecajući. Činilo se, međutim, da je snažno građeni momak, duboko zavaljen na niskom ležaju, ne čuje. Ipak, posle izvesnog vremena on se oglasi.

— Znaš, devojčice, ponekad mi se čini da se borim sa vazduhom... ili hidrom iz grčkih mitova. Ma koliko joj glava odsekao, njoj izraste bezbroj novih... Možda je sve ovo što radim uzaludno?

Sumiko mu priđe i spusti mu se na knilo.

— Kako možeš tako nešto i da pomisliš, a kamoli da kažeš? Zar zaboravljaš šta si sve učinio za ovaj grad, ovu zemlju? Koliko si zlikovaca zauvek zbrisao sa lica zemlje, koliko njih si poslao na doživotnu robiju ili na po nekoliko decenija iza rešetaka... ti...

Lesli Eldridž se nasmeši.

— Da, devojčice, sve je to tačno, ali ljudi kao da ne umeju da žive normalno, bez zla, bez izopačenosti. Kao da sami

prizivaju Sotonu. To nikada neću moći da shvatim, a još manje da se s time složim. Eto, ona dečunlija! Očigledno da su imala sve — a opet su bili prazni, bez duše, bez ideja o životu, bez saznanja o sebi samima. Ko je za to kriv? Roditelji, škola, grad, poredak???

Znao je on ko je krivac — i to ga je najviše pogađalo.

Krivac je onaj komadić papira zelenkastosive boje na kome pri vrhu, na beloj lenti, piše »Mi verujemo u Boga«.

Nikada siti para, ljudi, najveći broj njih, bezglavo jure kroz život skupljajući ih, zaboravljajući pri tome da je život i nešto drugo, nešto mnogo dragocenije od novca.

Da »mister dolar« vladao je ovim usranim svetom otkada je odštampana prva novčanica i vladaće, najverovatnije, do kraja sveta!

— Moram da saznam ko su bila ona deca. *Ko su im roditelji i, pre svega, ko ih je snabdeo kokainom — reče kao za sebe.

Sumiko nije rekla ništa. Otkako je svoj život vezala za sudbinu Leslija Eldridža, shvatila je da će uvek biti onako kako on kaže, jer njegov život bio je posvećen borbi protiv zla.

Samo je prislonila svoje usne uz njegov vrat zarivši svoje

vitke, gotovo dečje, prste u njegovu bujnu kosu.

Dva sata kasnije, izmenjenog izgleda, Lesli Eldridž pojavi se u policijskoj stanici inspektora Dona Harisona. Iz vesti je čuo ko vodi slučaj i krenuo je pravo na izvor informacija.

Dežurnom na prijavnici pokazao novinarsku legitimaciju i upita za inspektora Harisona. Uniformisani sedokosi policajac pokazao rukom prema dnu hodnika i, kad Lesli krene, dobio za njim:

— Samo mu fali još jedan novinar...

Lesli je znao da i policija s teškom mukom vodi rat protiv narko-mafije. Dolari su činili svoje. Korupcija je dostigla stravične razmere i zahvatila krugove sudova, tužilaštva, vlade... Jednom reči, najčešće su poštenim policajcima ruke bile vezane.

— Inspektor Harison? Don Harison? — upita Lesli kad je odškrinuo staklena vrata.

— Da - uzvрати inspektor kratko ne dižući pogled sa nekog papira koji je ležao pred njim.

— Znam da ste u gužvi, ali i ja moram da radim svoj posao — počeo Lesli mirnim glasom. — Interesuje me slučaj one dečunlije koja...

Nije ni dokrajčio započetu rečenicu kad inspektor lupi šakom po stolu

— Ako vas nešto interesuje na tu temu, idite kod mog šefa! On voli da razgovara sa ... ko ste vi uopšte. — Novinar, privatni istražitelj?

Lesli bez reči pokaza novinarsku legitimaciju jednog od dva vodeća lista u gradu.

Inspektor Harison odahnu rukom i sede na staro mesto.

— Inspektore, znam da ste u gužvi i znam da vaš šef voli da se šepuri pred novinarima. On nišani fotelju u Gradskoj većnici i spreman je zbog nje štošta da uradi. Ali, manimo se njega. Vi vodite slučaj i zato sa vama želim da razgovaram.

Lesli napravi kratku pauzu pre nego što nastavi.

— Ko zna, možda možemo jedan drugom da pomognemo. I mi novinari imamo svoje izvore informacija — lukavo se smeškajući posmatrao je inspektora.

On je, u stvari, u policiju došao kako bi što pre saznao neki detalj koji novinari nisu pomenuli. Nešto što će mu skratiti put do istine. I, još nešto. Želeo je lično da vidi kakav inspektor vodi slučaj. Neka prodana duša ili neko ko ima petlju.

— Ma, čoveče, ne vodim ja nikakav slučaj. Još nisam čestito ni počeo da radim, a ON mi je već skrenuo pažnju da moram da radim diskretno,

tiho, u rukavicama. I da sve držim što dalje od vas piskarala — ne skrivajući ironiju u glasu dobaci inspektor gledajući kroz prozor.

»Momak je ispravan«, zaključujući Lesli.

— Mogu li da dobijem ime na koja zbog »interesa istrage« nisu objavljena u vestima? — upita Lesli.

Don Harison ga pogleda namršteno.

— Obećavam, neću da napišem ništa dok se nas dvojica ne dogovorimo! Samo bih želeo da i sam malo pronjuškam okolo.

Nešto u glasu, ili u očima Leslija Eldridža, natera inspektora Harisona da mu poveruje.

— Dolores Atkins ... Njen sin Klod je jedna od žrtava. Lično mislim da je majka koristila kokain, a da ga je sin slučajno pronašao. Međutim, to je samo moje nagađanje.

— Adresa?

Pet minuta kasnije, Lesli je vozio prema ekskluzivnom kraju San Franciska, onom u kome su se nalazila prostrana imanja okružena zidovima, sa čuvarima i elektronskom zaštitom.

Šta je to što je navelo inspektora da osumnjiči dečakovu majku?

Odgovor na to pitanje moraće da potraži sam.

Lako je pronašao adresu Atkinsove. Parkirao je unajmljena kola nešto dalje od kapije imanja, osvrnuo se okolo i, kako nije video nikog sumnjivog, on pritisnu zvono na vratima. Tek posle trećeg puta začu glas iz interfona.

— Molim? Ko ste? Šta želite?

Iako umoran, glas je bio prijatan.

— Želeo bih da popričamo o tragediji koju ste doživeli — reče Leslie.

— Niste se predstavili — uzvratila Dolores Atkins.

— Pol During... novinar.

Istog trena začu »klik« i šum u interfonu prestade.

Dolores Atkins priđe bifeu i natoči još jednu čašu votke. Četvrtu u poslednjih sat vremena. Nije dodala ni led ni limun, kao što je to uvek činila.

Otpi gutljaj i frknu:

— Obecali su bez novinara! Bez skandala. Kako je ovaj saznao adresu? Kako?

Gotovo vrisnu dok joj čaša sa dopola ispijenom votkom tresnu na pod i razbi se u paramparčad. Komadići kristala prosuše se kao dijamanti po uglaćanom drvenom podu.

— Izvinite, nisam želeo da vas uplašim. Stvarno mi je žao

— govorio je visoki muškarac koga je tog trena ugledala pred sobom.

Bio je to Leslie Eldridž. Za nindžu nije bilo prepreka.

— Ali... kako... kako ste ušli? Ograda je visoka, a kapiju sam lično zaključala? — promuća Dolores prikovana za mesto.

Želela je da se pomeri, da se sakrije, ali je noge nisu slušale. Nešto u pogledu ovog zgodnog muškarca držalo je na mestu.

— Varate se, gospodo Atkins. Vrata NISU bila zaključana.

— Kako? Pa sama sam ih za...

— Vrata nisu bila zaključana — ponovi Leslie tihim, sugestivnim glasom.

Bio mu je dovoljan samo jedan pogled da shvati da pred sobom ima labilnu osobu lišene prave volje i jakih živaca. Drugim rečima, veoma zahvalan medijum.

U sledeća tri minuta mogao je da radi sa njom šta je želeo.

Dolores je već zaboravila kada se osećala toliko laganom, bezbrižnom. Činilo joj se da lebdi iznad udobnog kožnog dvoseda.

— Kako je vaš sin došao do droge? — pitao je naočiti muškarac.

— U sefu... u mojoj spavaćoj sobi. Povremeno sam mo-

rala da uzmem kokain. Vi nemate pojma kako mi je bilo posle Fredove smrti. Ja sam mlada, volim ljubav, seks, zabavu, a ništa od svega toga nisam mogla da osetim otkako je Fred otišao. Zato sam... morala...

— Da li imate još robe?

— Ne. Sve sam bacila, zbog policije. Onaj inspektor je rekao da je prah bio otrovan... kokain nije bio kao pre. Ja ga nisam uzimala. To mi je bila poslednja kupovina, nisam stigla da ga koristim...

Lesli je posmatrao raskošnu lepoticu bez sažaljenja, ali i bez srdžbe.

— Gde ste nabavili kokain?

— Telefon... postoji broj... okrenem ga i naručim.. Diler mi donosi robu kući.

Lesli ode do stola i podiže bežični telefon. Pruži ga hipnotisanoj ženi.

— Pozovite svog snabdevača — naredi.

Dolores poče da odmahuje glavom.

— Ne vredi. Juče sam ga oterala do đavola... pretila sam mu.

— Svejedno. Probajte. Njima su važne pare. Uvrede i pretnje lako zaboravljaju. Pozovite ga — nastavi Lesli sugestivnim glasom.

Dolores prihvati telefon i, ne pokušavajući da sakrije broj-

čamik, poče da ukucava brojeve. Posle izvesnog vremena prekide vezu, a zatim ponovi ritual. Tek posle trećeg ukucavanja broja sačeka da joj se veza javi. Kad je začula poznati glas, ona brzo pokni mikrofona.

— Šta da mu kažem?

— Uobičajeno. Neka vam donese robu... odmah — došapnu joj Lesli.

Dolores pročisti grlo.

— Halo! Ovde Dolores. Čekaj... ma stani! Moraš da mi...

— Zaboravite ovaj broj, gospođo, i čuvajte se saobraćajne nesreće. Zbogom — reče poznati glas i spusti slušalicu.

Lesli shvati šta se dogodilo.

— Kako izgleda čovek koji vas je snabdevao? — upita.

— Visok, debeo, skoro sasvim ćelav. Ima oči kao uginula riba. Neće da razgovara sa mnom. Kaže da se čuvam...

— Čega da se čuvate? Da li vam je pretio?

Dolores zaklima glavom nekoliko puta.

— Rekao je da se čuvam saobraćajne nezgode. Ja...

»Da«, pomisli Lesli, »to je surovi svet droge. Mušterije su dobre dok redovno plaćaju, dok novac teče. Čim se nešto poremeti, smrt rešava sve. Dolores se očigledno ozbiljno uplašila i dileru i njegovog po-

slodavca čim su je otkačili i prete joj ubistvom«.

Baci pogled na hipnotisanu lepoticu. Iako je hipnoza još trajala, negde u dubini njene svesti strah je učinio svoje.

— Brojaćete lagano od dvadeset unazad. Kad stignete do nule; sve će biti u redu. Zaboravićete i mene, i razgovor sa dilerom. Počnite. Dvadeset... devetnaest...

Dolores nastavi da broji dok Leslie kliznu prema vratima. U trenutku kada je Dolores stigla do nule, on je bio na ulici.

Dolores Atkins protrlja čelo.

— Zadremala sam... očigledno — pogled joj pade na razbijenu kristalnu čašu. — Tako je to kada se pije od ujutru — reče i krete da očisti krš.

Nešto kasnije zastade ispred vrata Klodove sobe i briznu u plač. Nije imala snage da otvori sobu umrlog sina. Okrete se i pobeže na drugi kraj kuće. Plakala je dugo i iskreno.

Kada se najzad smirila, odlučila da po svaku cenu sazna ko je kriv za smrt njenog deteta, ne priznajući u tome i svoj, ne mali udeo.

Za to vreme Leslie je iz javne govornice saznao kome pripada telefon koji je Dolores okretala uspostavlajući vezu sa dilerom.

Bio je to broj nekog od bezbroj barova u lučkom delu grada.

Pola sata kasnije on zaustavi automobil i laganim korakom pođe duž prepunog trotoara tražeći pogledom ulaz u bar. Umalo ga nije prošao. U nekom suterenu izbledehim slovima nad neupadljivim vratima stajao je naziv bara »Trozubac«. Čim je ušao unutra, shvati da je reč o jednoj od najgorih rupa u gradu. U ovaj bar nisu zalazile čak ni prostitutke, ni lopovi. Ovo je bilo totalno dno grada San Franciska.

Mala prostorija bila je prazna, ako se izuzme barmen koji je dremao za šankom. On nije ni video Leslija. Tako obučen čovek nije zalazio ovde već dve godine, pa mu se možda učinilo da i ne vidi ono što je njegov pogled uhvatio.

Lesli već htede da izađe kad senka nekog čoveka pokri ulazna vrata.

— Da li imate telefon? — brzo upita barmena.

— Telefon? Eno... tamo na zidu — uzvрати barmen.

Lesli priđe prastarom aparatu koji je tu stajao verovatno još od vremena prohibicije. Čuo je kako se vrata otvaraju i posle kraćeg vremena zatvaraju. Krajičkom oka uhvati pogled koji su izmenjali

barmen i pridošlica, ali mirno skide slušalicu i okrete broj.

Šaputao je u slušalicu smeškajući se povremeno kao da razgovara sa nekom devojkom. Onaj grmalj koji je tek ušao u bar postajao je sve nervozniji. Najzad priđe i dotaknu Leslija po ramenu.

— Prijatelju, požuni, — nisi sam — reče čudnim glasom koji je više ličio na šištanje nego na govor.

Lesli ga samo ovlaš pogleda preko ramena i nastavi »razgovor«.

— Hej, kicošu! Ako ne završiš razgovor, nastavićeš ga u bolnici! — povika grmalj iznerviran.

Lesli okači slušalicu i okrete se.

— Da li mi vi to pretite, gospodine, ili sam pogrešno čuo?

Iako izgovorene tiho, reči su opominjale. Ali, ljut i pre svega računajući na svoju korpu-lentnost, grmalj previde tu opomenu.

— Čuo si ti mene dobro, kicošu. Briši, čekam važan poziv — dobaci i pokuša da odgurne Leslija u stranu.

Širom otvorenih usta i očiju shvati da više ne stoji na prljavom podu i da mu se zid preko puta šanka naglo približava. Nije uspeo ni da trepne, a njegovo masivno telo tresnu o zid. Jeknuo je tek kada je

kliznuo na pod, ali se začuđujuće brzo podigao. Taman se spremao da kidiše kad se og-lasi telefon na zidu. Sada su i on i Lesli stajali bez reči i pokreta. Grmalj je čekao da čuje ugovoreni znak, a Lesli da se uveri da je našao pravog čoveka.

Znak je bio onaj pravi. Lesli pusti grmalja da priđe telefonu, a on ode do šanka da plati razgovor i časti barmena kako bi čutao.

Njegov izoštrjeni sluh dobro je čuo kako nepoznati naručuje dve doze i kako diler pi-ta da li je isporuka kao i ranije.

Pošto je okončao razgovor, grmalj se okrete šanku.

— Da sada nas dvojica zavr...

Barmen ga nije slušao. Uporno je trljao šank grickajući novu čačkalicu.

— Hej, Pite, gde se izgubi onaj kicoš?

Barmen samo sleže ramenima i savi se pod šank.

Grmalj se okrete po uskoj prostoriji, a onda pljunu u stranu, pa i sam napusti bar. Onog kicoša nije video, iako je Lesli stajao tek dva-tri koraka dalje, zadubljen u nekakav papir. Doduše, sad je na sebi imao sako druge boje i naočari za sunce, dok mu je do maločas razbarušena kosa sada bila podeljena oštrim raz-

deljkom i skoro zalepljena za teme. Pustio je grmalja da krene, a onda i sam krenuo za njim.

Grmalj se nekoliko puta zaustavljao u razgovoru sa ljudima, nekolicini dripaca jedva primetno bi tutnuo ponešto u šaku, a onda nastavljao. Posle sat i nešto više, on se osvrnu nekoliko puta pre nego što je ušao u hol nekog drugorazrednog hotela. Poslednje što je Leslie video bilo je kako grmalj proverava da li mu je omanji ključ na lančiću oko vrata.

Bilo je jasno da grmalj ima sef u hotelu u koji je upravo ušao i da u hotelskom sefu skriva robu.

Kao i obično, bio je u pravu.

Nije prošlo ni petnaestak minuta, a grmalj se pojavi na vratima, zaustavi prvi taksi i uskoči u njega.

Lesli brzo zaustavi novi taksi i reče vozaču da prati kolegu.

— Oduvek sam čekao da mi neko to kaže. Sad ćemo da vidimo da li sam vešt kao nekada. Koliko je važno ovo praćenje?

— Samo ga ti prati i trudi se da on to ne primeti — dobaci Leslie tutnuvši na sedište do vozača novčanicu od dvadeset dolara.

Vozač se isceri, smota novčanicu i usredsredi se na vožnju.

Praćenje je potrajalo punih sat vremena. Leslie jednog tre-na ugleda kako vozač taksija ispred njih daje desni migavac i polako koči. Istog tren-a on nečujno otvori vrata i napusti taksi.

— Hej, mister, onaj je stao. Šta dalje? — upita vozač Lesliejevog taksija i zabezeknu se kad shvati da mu je putnik nestao.

Umesto njega na zadnjem sedištu stajala je još jedna novčanica od dvadeset dolara.

— E, da mi je neko pričao...

Grmalj je već nestao između dve zgrade kad je Leslie stigao do ugla. Međutim, nepogrešivim instinktom ninda zađe u uličicu kojom je upravo nestao diler i uskoro se nađe pred ulazom u jednu od podzemnih garaža. Odjek koraka onog grmalja možda bi nekom drugom promakao, ali ne i čoveku koji ga je pratio. Koraci najzad utihnuše, a Leslie nečujno potrča između parkiranih vozila. Ubrzo ugleda grmalja kako otvara gepek jednih kola i unutra ubacuje omanji paket. Ninda mu nečujno priđe s leđa i nasloni se na metalnu ogradu.

— Jesi li siguran da su to prava kola? — upita tiho.

Grmalj se strese pre nego što se okrenuo. Onda sporo, kao na usporenom filmu, poče da okreće ramena, pa glavu. Istovremeno, njegova leva ruka krete pod košulju.

— Šta je? Nervozan si. Samo sam te pitao da nisi pogrešio kola, jer ta tu pripada ju meni — nastavi Lesli kao da nije primetio pokret leve ruke.

— Šta?! Otkud... valjda znam... Hej, pa ti si onaj! — brzo i nevezano govorio je grmalj.

Brzo, čak veoma brzo za svoju konstituciju, on poteže skriveni nož dugog sečiva. Naoružan, bio je siguran da će ovog puta on pobediti.

— Tamo si me prevario, ali ovde nećeš — reče prebacujući nož iz ruke u ruku.

— Hoćeš da se kladiš?

— Da se kladim? Ti si lud, čoveče. Mrtvaci ne mogu da se klade.

— Ako tako hoćeš. Nisam imao nameru da te ubijem — nasmeši se ninđa namerno nervirajući naoružanog dileru.

— Ti da ubiješ... mene? Čime? Pa ja imam nož, a ti?

Lesli se i dalje osmehivao. Sada je stajao leđima dodirujući gvozdenu ogradu.

— Znaš šta, momče? Ovako ćemo: ti ćeš mi reći za koga radiš, a ja ću danas da te os-

tavim na miru. Ako se opet sretnemo, e onda teško tebi. Šta kažeš? Ha?

Grmalj je stajao kao da ne veruje sopstvenim ušima. On se sprema da iskasapi nenaoružanu žrtvu, a ova mu još preti.

— Ti stvarno nisi čitav, zato ću morati s tobom brzo da završim.

Još dok su njegove poslednje reči odzvanjale garažom, on se baci prema nepoznatom. Naleteo je na gvozdenu ogradu i gadno udario glavom o gornju prečku. Arkada pršte i krv mu obli lice. Okrenuo se brzo kao zvečarka. Nepoznati je sedeo na haubi automobila u kojoj je on maločas ubacio pake tić sa kokainom.

Div obrisa krv sa lica. Njegove buljave oči stvarno su podsećale na oči mrtve ribe, kako ih je opisala Dolores Atkins.

Ovog puta krenuo je pažljivije.

Lesli, međutim nije više hteo da gubi vreme. Brzinom misli njegova desna noga sunu kroz vazduh i izbi nož iz napadačeve šake. Kao prirodni tok stopalo usput zahvati i dileru između uva i vrata i baci ga na pod. Glomazno telo teško tresnu, a glava poneta inercijom udari o jednu izbočinu. Lesli shvati da je čovek teško po-

vređen i da ga od smrti deli tek koji minut.

— Kaži za koga radiš? Olakšaj sebi muke i iskaj grehe — požuri Leslie da ga ubeđuje znajući iz iskustva da je najveći broj kriminalaca bio sujeveran.

Činilo se da grmalj neće ništa reći, ali najzad procedi.

— Gazda... Mič... Mičam... on će...

Bio je to kraj ovog bezimennog dilera, jednog od armije onih koji su zgrtali pare za tajanstvene bosove narkomafije.

Leslie baci još jedan pogled na registarsku tablicu automobila u kome se nalazio paketić droge, a zatim, ne obazirući se više na ubijenog dilera, napusti garažu.

* * *

Don Harison sedeo je na ivici stola bezvoljno grickajući picu koju mu je kurir doneo. Pica je bila hladna, preliv užegao, a testo je imalo ukus blata. On najzad zavitla nepojedeno parče u korpu za otpatke i posegnu za fiokom u kojoj je držao flašu viskija. U tom času oglasi se telefon.

— Inspektor Harison, izvolite. Ko? Novinar... Slušaj, prijatelju, nemam vremena... Ah, taj novinar. Šta ima no-

vo? — upita kad mu se Leslie predstavio.

— Ništa naročito, za sada. Nego, da li u kartoteci među poznatim »klijentima« imate ime Mičel? U redu, sačekaću. Još bolje, zvaću za pola sata. Zdravo!

Harison htjede nešto da doda, ali veza je već bila prekinuta. Budući da je bio čovek od akcije, nije razmišljao o tome zašto onog novinara zanimala nekakav Mičel i da li se njegovo ime nalazi u kompjuteru gradske policije. Zato sede pred monitor, uključi tastaturu i otkuca nekoliko reči. Posle nekoliko sekundi na ekranu se pojavi nekoliko imena s prezimenom Mičel. On uključi štampač i, kad mu mašina ispisa ono što je želeo, on iscepa komad papira i vrati se za sto.

Od onih šest Mičela sa spisaka dvojica su bili mrtvi već više od godinu dana. Jedan se nalazio na dugogodišnjoj robiji. Preostali su bili sitni kriminalci. Što li bi takvi interesovali onog novinara?

Kao što je obećao, Leslie se javio posle pola sata.

— Znači onaj Mičel koga ja tražim nije registrovan. To sam i očekivao. Hvala inspektore, u svakom slučaju — reče Leslie.

— Hej, polako, ne spuštaj

mi slušalicu! — povika Hari-son.

— Zašto? Imate nešto da mi kažete, inspektore?

— Šta misliš ko je taj Mičel i gde si uopšte čuo njegovo ime?

— Inspektore, novinar je dužan da čuva svoje izvore informacija ako ne misli da ostane bez njih. Uostalom, to je za sada samo ime. Čim saznam nešto više, budite sigurni — vi ćete prvi o tome biti obavešteni. O. K?

Lesli izađe iz telefonske govornice. Dok se osvrto levo i desno tražeći pogledom taksi, pored njega prođe nekakav kamion pokniven narandžastom ciradom. Sa strane i na zadnjem poklopcu bile su naslikane banane i pomorandže, a velikim crvenim slovima uokvireni belom linijom pisalo je »MIČEL«.

Noć se spustila nad gradom. Tiha, letnja noć puna mirisa mora i dalekih obala. Nebo je bilo vedro i obasuto bezbrojnim zvezdama. Svi su nekud žurili.

A on? On je čekao.

Ratnik senke i noći, ninda je bio na tragu i niko i ništa nisu mogli da ga zaustave.

Još pre dva dana otkrio je

ko je Mičel i čime se bavi. Sumnjao je da je taj posao samo paravan i zato je odlučio da otkrije sve.

Glen Mičel bio je ugledni trgovac južnim voćem, član nekoliko ekskluzivnih klubova u gradu, mecena ragbi tima i veliki darodavac crkve kojoj je pripadao. Dakle, bio je sve ono što je moglo da ukaže na njegovo veliko poštenje i humano srce.

Ali, ninda je to ukazivalo na još nešto.

Na moguću zavesu koja je služila da zamaže oči i pokrije pravog Glena Mičela.

Dva dana i dve noći tragao je i čekao.

Ova treća noć, osećao je to, daće pravi odgovor na sva pitanja.

U luku je stigla velika količina banana iz Kolumbije, a uvoznik je bio Glen Mičel!

Zato je ninda našao skrovište u velikom magacinu dotičnog Mičela čekajući da roba stigne na odredište.

Dobra dva sata radnici sa viljuškarima vredno su prenosili sanduke sa bananama i slagali ih u određeni deo magacina. Skriven visoko ispod samog krova magacina, ninda je primetio kako jedan isti viljuškar odnosi sanduke s voćem u sasvim drugi kraj magacina.

Skačući s jedne na drugu gvozdenu gredu, vešto kao najveštiji letači na trapezu, brzo je prešao na tu stranu. Da je kojim čudom neko od radnika podigao glavu imao bi šta da vidi. Ovako, sve je prošlo bez svedoka kao i uvek kada ninđa radi.

Stigavši na drugi kraj magacina ugledao je i momka sa automatom u rukama. Stajao je nehajno naslonjen na zid magacina i odbijao dimove iz dugačke mrke havana cigare.

— Side ovo je poslednji sanduk. Ja sam završio. Sada je tovar tvoja briga. Pazi da ne pojedeš neku bananu. Em ćeš da postaneš mnogo veseo, em će gazda da ti oguli kožu — bocnu ga debeli radnik na viljuškaru okrećući malo vozilo na drugu stranu.

— Mnogo pričaš, debeli. Pazi da se jednom ne zadaviš od te gomile reči — opomenu ga mršavko s automatom i odšeta do poređanih sanduka.

Nije otvorio nijedan. Samo je nešto proveravao na oznakama i beležio na komadu papira. Kada je završio posao on iz džepa na jakni izvadi bežični telefon i otkuca izvestan broj

— Gazda, roba je tu. Sve je u najboljem redu. Kada? Posle ponoći? O. K.

Kada je osetio nečiji dodir na ramenu, zaledio se. Po svim

zakonima osim njega u magacinu sada nije smeo da se nalazi niko. A neko je bio tu...

Okrenuo se polako kao da mu od tog okreta zavisi život.

Samo, život je izgubio zbog drugog pokreta.

Više automatski nego s namerom, počeo da diže ruku u kojoj je držao automatsku pušku. Istog trena oštar udarac pogodi ga ispod leve sise. Rebro puče i oštra kost probi srce. Stražar nije pustio ni glasa. Ninđa dohvati pušku koja polete ka betonskom podu, a telo lagano, bešumno kliznu niz drvene sanduke. Ninđa ga odvuče dublje među ambalažu, a onda se vrati do jednog od sanduka. Otvori ga ne hajući mnogo da li će provala biti otkrivena i izvadi jednu od banana. Na prvi pogled voće je bilo sasvim prirodno. Međutim oštro oko ninđe otkri jedva vidljiv rez na jednoj od tamnosmeđih pruga koje su svedočile o zrelosti voća. Lagano stisnu bananu i uskoro mu se u ruci nađe kesica puna belog praha.

Sada je znao koji je glavni posao Glena Mičela.

Treballo je još da sazna da li je on i krivac za stavljanje otrovnih dodataka u kokain. No, bez obzira na to, ninđa ga je osudio na smrt.

Dok je napuštao magacin, Leslie se seti jednog od zakona

koje su ninde i te kako pošto-vale.

Da bi lakše pobedio protiv-nika upoznaj ga, približi mu se što više, čak se i sprijatelji s njim. Tako ćeš sasvim da ga razoružaš i lako pobediš.

— Da, upoznaću gospodina Mičela, ponudiću mu pomoć, a kad otkrijem i njegove or-take u Kolumbiji, onda...

Ninđa nije završio misao.

Nije ni bilo potrebe.

Već narednog dana krenuo je u napad. Obučen kao uspešni biznismen stigao je u veliku zgradu u centru grada u kojoj se na osamnaestom spratu nalazila direkcija Mičelove firme »Voće Kariba«. Još tog jutra Sumiko je najavila gospodina Skota koji bi želeo da popriča sa gospodinom Mičelom o investiranju kapitala u »Voće Kariba«.

Glen Mičel nije mogao da poveruje u toliku sreću. Koliko prošle noći mislio je da je sa njim gotovo, jer igrati se sa Mafijom nije nimalo bezazlena stvar. Najveći deo njegove robe je stizao iz Kolumbije, ali treba vremena dok je on »doradi« i proda na ulici. Mogao je, doduše, da krene i u krupniji posao pa da, recimo, nekome ustupi čitavu količinu kokaina, ali bi onda morao i sam da se eksponira —

a to je ono što nije želeo ni po koju cenu.

Već sama činjenica da je upao u mrežu braće Fareli dopustivši da ga strast za koc-kom nadvlada nije ni malo bila prijatna. Dan povraćaja pozamašnog duga se bližio i ču-dilo ga je da ga mafijaši već nisu opomenuli. To je mogao da bude i znak da od njega žele mnogo više nego što je novac koji im duguje.

— Ako nišane moje preduzeće, onda su se mnogo zaleteli — ponovio je Mičel sam sebi nekoliko puta.

To nikako neću dozvoliti. Kako bi sve objasnio svojoj porodici, sinovima i ćerki? A tek ženi čijim je parama sve i počeo?

Doduše, nije znao ni kako da se suprotstavi mafijašima.

Onda mu je samo nebo poslalo pomoć.

— Taj Skot će biti moj spas. Samo moram pažljivo da ga obradim. Samo mirno — i sve će biti srećni. Vратиću dug Farelijevima, u međuvremenu ću da rasturim robu i Skot neće ni znati čemu je, bar na početku, poslužila njegova investicija.

Kada se Lesli, alijas gospodin Skot, pojavio u njegovoj kancelariji, Mičel tobože brzo okonča jedan razgovor, zamoli za nekoliko trenutaka strp-

ljenja i priđe računararu čiji je ekran svetleo u prijatnoj polutami kancelarije. Nekoliko minuta je nešto proveravao, ukucavao izmišljena pitanja i konačno, isključivši monitor, prišao svom gostu.

— Gospodine Skot, čime mogu da vam budem na usluzi? — upita glasom punim srdačnosti i spremnosti na saradnju.

Lesli popravi cvikere sa zlatnim okvirom, pogladi proseedu brkove i zauze ponuđeno mesto u dubokoj, kožnoj fotelji.

— Da odmah pređemo na stvar. Vi ste biznismen i znam da je vaše vreme dragoceno. Uostalom, ni ja ga nemam za bacanje. Dakle...

— Samo trenutak, gospodine Skot. Pre nego što nastavite, dozvolite da vas nečim ponudim: kafa, ledeni čaj, đus — ili nešto malo jače? Neki koktel, na primer. Moja sekretarica je pravi majstor za letnje koktele?

— To prepuštam vama. Samo da piće ne bude suviše jako. Znaite, na ovoj vrućini...

Pet minuta kasnije bili su posluženi i Lesli morade u sebi da prizna da odavno nije pio tako dobar koktel koji je bio mešavina sokova egzotičnog voća i martinija sa malo votke.

— Dakle, imam nešto para i želeo bih da ih uložim u voće.

— U voće? Mislite u uvoz, gajenje, preradu...?

— E, zato sam i došao kod vas. Čuo sam da ste tu pravi stručnjak — reče Lesli i još jednom srknu osvežavajući koktel.

Mičel počeo da se topi od miline.

— Doduše, čuo sam da imate i neke probleme — brzo dohaci Lesli — ali znate i sami kakva je džungla tržište. Ljudi svašta pričaju.

— Uveravam vas, gospodine Skot, da je moje poslovanje čisto.

Lesli podiže ruku.

— Zaboga, gospodine Mičel. Pa ja vam verujem. Da nije tako ne bih sada sedeo ovde. Dakle, koliki mi profit garantujete za recimo tri meseca ako sada uložim tri stotine hiljada dolara.

Mičel se zagrcnu. Za poslove s voćem to su već bile ogromne pare. Brzo počeo da računa brišući čelo maramicom.

»Znači ubo sam nešto nasumce. Ne bi se on toliko rado vao neznatnoj sumi za jednog velikog trgovca kakav je. Videćemo, razmišljao je Lesli dok je Mičel odista računao uobičajeni profit.

— To bi iznosilo nešto oko sto hiljada dolara čistih para — obavesti Mičel svog gosta.

Lesli je ćutao. Nije on imao pojma da li je to malo ili mnogo, uobičajeno ili ne. Nije ga ni interesovalo. On je ovde došao da sazna nešto drugo. Zato je vrebao.

— Ako mislite da je profit nezadovoljavajući, uveravam vas da bolju ponudu. . .

Lesli ga prekide usred rečenice podigavši ruku.

— Ma ne. . . nije to. Pričali su mi kako je karipsko područje, na primer Kolumbija, veoma zahvalno i da pruža razne mogućnosti. . . Vi, naravno, radite sa Kolumbijom. Čuo sam da od njih kupujete i banane?

Mičel oseti kako mu ledeni trnci klize niz kičmu.

Morao je da pazi šta će dalje reći. Seo je i zamislio se. Lesli po tome shvati da je još jednom odapeo strelu na pravo mesto.

— Gospodine Skot, morate da mi date malo vremena da se raspitam kod svojih poslovnih partnera u Kolumbiji. Da vidimo kakvu još robu nude, koji su uslovi. . . i tako to. Shvaćate me. Nadam se da ovo neće da vas pokoleba u nameri da sklopimo posao?

— Taman posla. Ja sam o svemu već dobro razmislio. Spreman sam da koliko da-

nas potpišemo ugovor i da položim novac vašoj banci.

Mičel htede da poskoči, ali nije ni on bio od juče.

— Nema potrebe da toliko žurimo. Važno je da smo se razumeli. Dajmo vremena advokatima da sačine ugovor, pa da se vidimo — recimo za tri dana ovde, u isto vreme — i okončamo posao — predložio je mada bi najradije odmah uzeo ponuđene pare.

Lesli ustade, iskapi ostatak koktela i pozdravi se sa svojim domaćinom.

Iza njega ostao je osmeh na licu Glena Mičela, blagi miris skupocene kolonjske vode koju je »gospodin Skot« koristio — i čak tri minijatura prisluškivača: dva skrivena u nameštaju kancelarije i treći na odeći Glena Mičela.

*
* * *

Dolores Atkins odluči da pozove jednog od svojih bivših prijatelja, Glena Mičela. Sa njim je imala i kratku ljubavnu aferu, ali je on brzo napustio bojeći se da njegova žena ne otkrije vezu. Ipak, ostali su u dobrim odnosima. On joj je čak pomagao da nađe sigurnog snabdevača kvalitetnom drogom i zbog toga mu je bila zahvalna.

Nije ni slutila da je isti čo-

vek bio indirektno odgovoran i za smrt njenog sina.

— Halo? Glene, ti si? Dolores. Znam da si rekao da te ne zovem na kuću, ali zaboravljaš da smo Edna i ja nekada bile bliske? Ne boj se, nema razloga mi za ljutnju, ni za ljubomoru. Čitao si u novinama šta mi se dogodilo? Nisi?!

Napravila je pauzu. Pa jasno da nije. On čita samo izveštaje sa berze i stručne finansijske časopise.

— Moj sin... Klod... mrtav je — jecaji prekinuše njene reči.

— Dolores... ja... Stvarno mi je žao. Kako... Kako se to dogodilo?

Dolores Atkins se brzo vratila. U tome joj je pomogao i dobar gutljaj konjaka.

— Kokain... Našao ga je u mom sefu i uzeo dok sam bila odsutna. Imao je i društvo...

Glen Mičel gotovo ispusti slušalicu iz šake. Nije valjda onaj njegov diler prodao prljavu drogu i njegovoj prijateljici?

»A, što da ne«, nametnu mu se sam odgovor. Prvo i prvo, diler nije znao ko je njegova prijateljica. On nije ni Mičela lično poznavao. U čitavom lancu on je bio tek treći čovek.

— Kokain kažeš? Šta su radili? Uzeli veliku dozu?

— Ne, Glene. Kokain je, kako me je obavestio inspektor, bio pomešan sa nekim đubretom... otrovima... pesticidima... šta ja znam.

— Inspektor? Gospode, nisi valjda...

Dolores oseti nešto u Glenovom glasu što je nateralo da se zamisli. Zato nastavi oprezno.

— Šta nisam »valjda«?

— Mislim... ja nemam nikakve veze sa tim, ali nisi valjda pominjala moje ime?

Čini se da je pauza potrajala duže nego što je to odgovaralo Mičelu, jer je nekoliko puta nervozno pozvao:

— Dolores!... Hej, Dolores... Jesi li tu? Javi se...

— Da, tu sam.

— Hoćeš li mi reći šta si rekla inspektoru?

— Ništa. Ne brini. Ostatak onog otrova bacila sam u kanalizaciju. Zvala sam te da mi pomogneš. Tvoj čovek mi je pretio kada sam ga pitala o otrovnom kokainu... Nađi ga i proveriti je li on kriv za smrt mog sina i ostale... Važi? Zvaću te sutra.

— Čekaj, Dolores! Nemoj ti mene da zoveš. Ja ću tebi da se javim. Moraćeš da sačekaš. Trenutno sam u velikom poslu, ali sve ću da učinim...

— Glene, zar me nisi čuo?!
— povika Dolores opasno hla-

dnim glasom. — Moj sin je ubijen, a TVOJ čovek mi je prodao za velike pare otrov koji je pobio onu decu. JAS-NO???

— Prokleta kučka... sve će da upropasti — prosikta Mičel pokrivši šakom mikrofona, a onda dodade što je mogao ljubaznije.

— Izvini, draga... u pravu si. Iz ovih stopa krećem da ispitam stvar. Hajde da se nađemo oko ponoći u »Flamingu«. Važi?

Dolores izusti jedno kratko »važi« i spusti slušalicu.

Mičel oseti kako ga guši bes.

Taman mu se onaj Skot namestio nadohvat ruke s parama koje će mu skinuti mafiju s vrata kad se javila Dolores. On se zavalio u fotelju, upali stoncu lampu i dohvati nekoliko novina. Brzo je pronašao ono što je tražio. Kuću Dolores Atkins odmah je prepoznao, mada ispod nje nije pisalo čije je vlasništvo. Rečeno je da se podaci drže u tajnosti zbog interesa istrage.

Neko vreme Mičel je sedeo stiskajući obema šakama oči i čelo. Najzad skoči.

— Do đavola, nisam ih ja terao da se drogiraju. Ja ne teram nikoga. Nudim onima koji to žele...

Kada se smirio, on uze slušalicu bežičnog telefona, od-

šeta do velikog prozora koji se protezao najvećim delom jednog zida kancelarije i otkuca poznati broj.

Telefon je dugo zvonio, ali se niko nije javljao.

Mičel prekinu vezu pa, gotovo snebivajući se, okrete drugi broj. Kada je dobio vezu progovorio je gotovo šapatom:

— Halo, Stene? Ti si? Da... ma ništa, nego slušaj...

U nekoliko rečenica objasni svom sagovorniku šta je imao.

— Znam sve to. Čitao sam u novinama. Samo, izgleda da Atkinsova ima debele veze u policiji, jer nigde joj se ne pominje ime. Sada smo mirni bar sa te strane.

— Moram da budem siguran da ona debela životinja neće, možda, nekako da pokaže u mom... našem pravcu.

— Budi miran. Neće sigurno.

— Garantuješ za njega?

— Ja? Ne. Za njega je garantovao neko drugi.

— Kako... ne razumem? Budi jasniji, ako ti nije teško.

— Lepo. Mrtav je. Neko ga je ubio dok je nosio robu na određenu adresu. Tvoju robu. Ne, roba je ostala mušteriji, a u garaži gde je automobil bio parkiran ostalo je i njegovo telo. Šteta, bio je dobar diler. Sada moram da mu nađem zamenu. Nego, šta je s robom?

Mičel se tresao kao u groznici. Mnogo toga lošeg u poslu sa drogom desilo se u kratkom roku. Šta da radi?

— Glene... prijatelju... Nisi ti kriv za one klince. Ko ih je terao da se prefiksaju? Zaboravi ih. Posao je pred nama.

Glen se priseti da, u stvari, niko od onih koji su imali veze sa njegovom drogom ne zna da je on lično mešao otrove sa belim praškom. To svakako mora da ostane tajna.

— Stene, roba je stigla. Sutra možeš da je preuzmeš.

Bio je to kraj razgovora. Glen Mičel počeo da se osvrće oko sebe kao da traži nevidljivog svedoka ovih razgovora.

Međutim, tražio je uzalud.

Onaj ko je sve to slušao zaista je bio nevidljiv.

Mozaik u ninđinoj glavi brzo je dobijao sve jasnije konture. S prvim mrakom uzeo je duguljastu torbu, navukao farmerke i tamnu majicu, mahnuo Sumiko i napustio kuću.

Posle izvesnog vremena stigao je pred magacin »Voća Kariba«. Kao od šale ušao je unutra i ubrzo se našao kod sanduka koje je tu otkrio pre dve noći.

Još su bili na istom mestu — kao, uostalom, i telo ubijenog stražara. Ninđa ponovo proveri sadržaj sanduka. Droga je bila netaknuta. Ninđa

brzo ubaci eksplozivne naprave u svaki sanduk sa kokainom i okrete sa da pođe.

Haragei!!!

Večito budni stražar odjednom zazvoni na opasnost.

Ninđa se hitro priljubi uz jedan sanduk u senci.

Trojica momaka prilazila su sanducima oko kojih je tek sekundu-dve ranije poslovao.

— Ovo su naši sanduci. Hajde, momci, da ih utovarimo, pa brižemo — javi se momak duge smeđe kose vezane u konjski rep.

— Kako znaš da su baš ovo naši sanduci, a ne neki drugi? Banane su banane, zar ne? — javi se mršav momak snažnih ruku i neobično dugog vrata.

— Zato što su oznake na njima ove koje imam na papiru. Uostalom, šta te briga? — brecnu se dugokosi, očigledno vođa grupe.

— A jesi li siguran momče, da su to »vaši« sanduci? Da niste, možda, neovlašćeno upali ovamo?! — zaustavi ih u mestu nepoznati glas iz senke.

Dugokosi dade znak ostaloj dvojici da ćute.

— Ne znam ko si ti, prijatelju, ali ja... Pa rečeno mi je da pokupim baš ove sanduke i odnesem ih... Uostalom, ko si ti? Izađi da te vidim.

Ninđa iskorači iz senke. Međutim, iako je sada stajao na

svetlu visoko okačene sijalice i dalje je ličio samo na senku.

— Hej, pa ti nisi čuvar! — dreknu dugokosi i posegnu za revolverom čija je drška virila ispod pojasa na njegovim leđima.

Istovremeno i druga dva momka potegoše oružje. Jedan oštiri »puma« nož a, drugi nunčake.

Još dok je dugokosi hvatao dršku velikokalibarskog revolvra, ninđa skoči uvis i u veličanstvenom saltu polete pravo na njega. Umesto da do kraja potegne oružje i upotrebi ga, dugokosi zastade na trenutak ne verujući da neko može tako i toliko visoko da skoči iz mesta. To je skupo platilo. Kao da je na njega pala tona tereta, dugokosi se skljojka na pod polomljenih ramena.

Dok se on previjao u bolovima, ona dvojica zastadoše.

— Šta je bilo, mangupi? Pa vas ste dvojica? Hajde!

Pošto se nisu pomerali, ninđa se spusti na kolena.

— Hm? Zar ovako nije bolje? Ne? U redu, a ovako? — ninđa se okrete izlažući im svoja široka leđa.

Momak s nožem u ruci kucnu sebe po čelu pokazujući na tajanstvenog protivnika, a onda dade znak momku sa nunčakama da se pomeri i napadne sa druge strane.

— Lepo. Sada, kada ste se dogovorili, valjda ćete nešto i da preduzmete — začikavao ih je i dalje ninđa.

Momak s nožem baci se bez reči visoko podignute ruke u kojoj je stiskao ornu dršku noža, a momak s nunčakama zavrtla staro oružje spuštajući ga sve brže prema glavi ninđe.

I, to je bilo sve.

Ninđa se brzinom misli nasloni na obe šake i njegove noge kao topovska đulad poleteše uvis. Momku s nožem puče grudna kost zabijajući se u pluća i srce, a onog drugog stopalo pogodi ispod brade i njegov neobično dugi vrat jednostavno se prelomi.

Ninđa izvadi iz pojasa nekoliko ampula, polomi im vrhove i stavi ispod poklopaca sanduka u kojima je već stajao eksploziv. Pola sata kasnije nekoliko eksplozija uzdrma zidove Mičelovog magacina, a požar zahvati razbijene sanduke i drvenu ambalažu.

* * *

Narednog jutra Mičel više nije znao ni šta da misli ni šta da radi.

Njegov tovar droge vredan nekoliko stotina hiljada dolara — uništen je u požaru. Saznao je to pre nego što je policija došla da ga ispita.

Sada su bili tu.

— Znači pojma nemate ni ko je mogao da vas napadne, ni zbog čega? — upita ga po treći put visoki, proćelavi policajac, detektiv neobrijanog lica i mrzovoljnog pogleda.

— Stvarno nemam pojma. Uopšte ne znam šta su očekivali da će pronaći u magacinu, osim banana — uzvratil već vidno iznervirani Mičel.

— To i nas čudi — umeša se drugi, mlađi detektiv. — Kažem, to i nas čudi, jer... koliko rekoste da u magacinu ima čuvara?

— U magacinu? Nijedan. Postoji obezbeđenje čitavog kompleksa magacina. Već sam vam rekao tamo se samo privremeno drže tovari banana, pomorandži, kivija... nema potrebe za nekim posebnim čuvarima.

Onaj proćelavi detektiv mu se unese u lice.

— Čiji su onda, do đavola, oni nagoreli leševi koje smo našli pošto su vatrogasci ugasilili požar?

Mičel se trže. Znao je on da je najverovatnije reč o ljudima koje je platio da sanduke prenesu u njegovo tajno sklonište, ali ničim nije smeo da pokaže da nešto zna o nađenim telima.

— Leševi? Kakvi... leševi? Možda su provalnici? Čujte, imam ja i druga posla, a ne da

vama odgovaram na svakojaka glupa pitanja. Jasno?

Kao da ga uopšte nije čuo, proćelavi detektiv nastavi:

— Znači, pojma nemate ko bi mogli da budu ljudi stradali u vašem magacinu. Tja, šta ćete... svašta se dešava. Možda su došli da podmetnu požar, pa su se i sami zapalili. Nego, bili ste osigurani, zar ne?

Izgovorivši poslednje reči lukavo zaškilji u Mičela.

— Sada ste stvarno preterali. Molim vas, napustite moju kancelariju, inače ću da zovem komesara! — povika Mičel iznerviran ovakvim ponašanjem policajca.

Oba detektiva krenuše ka vratima.

— Idemo, ali vratićemo se ako bude potrebno. Ukoliko budete zvali komesara, pozdravite ga i u naše ime — dobaci proćelavi zajedljivo.

Mičel je pomislio da se njegove muke privode kraju, ali — grdno se prevario. Jedan za drugim usledila su dva nimalo prijatna telefonska poziva. Prvo se javio njegov glavni rasturač kokaina, Sten.

— Nadam se da nisu stradali ONI sanduci — reče bez uvijanja!

— Prvo, nemam pojma, a drugo — jesi li normalan da telefonom pominješ... takve

stvari?! — gotovo vrisnu Mičel.

Iako nije tačno znao šta je sve stradalo u požaru i eksploziji, Mičel je nekako bio siguran da je stradao i kokain. Ko bi, inače, ubio trojicu momaka zbog običnih banana ili digao u vazduh pola magacina?!

— Ako nema robe, izgubićemo dobre klijente. Oni ne mogu da čekaju. Potražiće drugog snabdevača — nastavi Sten ne obazirući se na psovke sa druge strane žice.

Mičel besno tresnu slušalicu i ustade iz fotelje. Taman je naslonio čelo na hladno staklo prozora kad se direktni telefon na njegovom stolu ponovo oglasi.

— Proklet da si, ostavi me već jednom na miru...

Brzo se ohladio kada je prepoznao glas sa italijanskim naglaskom.

— Oh, to ste vi gospodine Fortunato... Ma ne, moje psovke se ne odnose na vas. Jedan prijatelj mi dosađuje, pa sam mislio da je on — počeo brzo da se izvinjava prepoznavši glas čoveka kome je bio dužan pozamašnu sumu para.

— Ah, sinjor Mičel, kakav je to prijatelj koji dosađuje? Zar prijatelji nisu tu da pomognu kad treba, da ČUTE kad se to od njih traži, da otvore i du-

šu i... novčanik kad neko to zaslužuje.

Italijanski mafijaš, vlasnik nekoliko najvećih kockarnica u gradu, govorio je zaista prijateljskim glasom.

— Ako mislite na ćutanje prema meni i na moj dug, budite sigurni da ću vas isplatiti do poslednje pare. Ja...

— Sinjor Mičel, vi me vređate. Nisam vas uopšte zvao zbog toga. Čuo sam za vašu, hm, malu nezgodu... požar i one pobijene momke. Kako znam za to? Pa ona tri momka povremeno su radila i za mene. Niste to znali? Eh, šta sve mi ne znamo, ali pustimo sad to. Ako vam je potrebna pomoć, ili... možda... ortak u poslovima sa Kolumbijom, ja sam tu. Javite se.

Veza se prekinula pre nego što je Mičel imao vremena i da se začudi, a kamoli prozbori koju reč.

Posle nekoliko minuta, vidno bleđ, mucao je gledajući svoj lik na debelom prozorskom staklu.

— Ovo je kraj. On zna... Sten nagoveštava razlaz... policija sumnja... Da, da ovo je kraj.

Skočio je kao oparen kada je nedaleko od sebe začuo tihi glas.

— Ne mora baš da bude tako!

— Ko je to?! Ko si ti?! Gde se skrivaš? Kako si ušao?! — poče da zamuckuje Mičel.

Kao da je tog časa iznikao iz samog poda, pred njim se pojavi njegov budući ortak.

— Ali, kako... si... kako ste ušli? Imam nekih problema pa nisam ni obraćao pažnju na vrata. Gde je Meri? Trebalo je da vas najavi — brzo je govorio brišući znoj s lica i gladeći razbarušenu kosu.

— Ušao sam kroz vrata, a što se tiče one simpatične žene, jednostavno nije bila u predsoblju kada sam naišao. U svakom slučaju ovo što imam da kažem i jeste stvar samo za nas dvojicu.

Mičel potraži najbližu stolicu i sede.

— Dogovorili smo se za tri dana... znači sutra. Ugovor još nije spreman...

— Mičele, dosta je bilo pretvaranja. Znam čime se baviš, pogotovu kada je reč o uvozu iz Kolumbije. Želim da uđem u taj posao. Imam para koliko hoćeš i želim debelu zaradu.

Mičel odjednom splasnu. Do jutros je smeo da se zakune da niko osim Stena nema pojma o njegovom muvanju s kokainom. Sada...

— Nije to tako jednostavno, pokuša da se izvuče.

— Zašto? Šta se promenilo? Požar u magacinu ne mora ni-

šta da znači. Možda je to izvela mafija da te zaplaši...

— Znači ti znaš i za moje dugove — istrča se Mičel.

— Da. Sada znam.

— Kako misliš da se otarasim Fortunata i njegovih ljudi? I oni su nanjušili kokain i žele svoj deo kolača. Tu je i policija. Neprekidno nešto njuškaju. Da sve bude još gore, i Dolores dosađuje. Pretila je...

Ninđa podiže ruku i ućutka ga.

— Mafija je moja briga. Što se tiče policije, daćemo im novi posao i nove žrtve. Tvoja briga je Kolumbija. Jasno?

Mičel se smirio. Posle nekoliko trenutaka tišine on upita:

— Zašto bih ti verovao? Ko si ti, uopšte? Došao si niotkuda, obećavaš nemoguće...

— Verovaćeš mi zato što jedino ja mogu da ti pomognem. Ko sam najmanje je važno kao i to otkuda sam došao. Važno je da sam tu. A, koliko mogu, uverićeš se uskoro — reče ninđa i, dok je Mičel obrisao nogu s očiju, nestade bez traga.

Više od jednog sata Mičel je sedeo nepomično na istom mestu jedva se usuđujući da normalno diše. Onda je ustao i počeo da zaviruje u svaki kutak prostrane kancelarije. Na kraju je kleknuo na pod i počeo da zaviruje ispod stola i velikog troseda.

— Nešto se izgubili, gospodine Mičel? — obrati mu se njegova sekretarica.

Brzo se uspravio.

— Ne, sve je u redu. Meri, da li ste sve vreme bili tamo na svom mestu? — upita.

— Jesam gospodine. Nisam se pomerila sa stolice poslednja dva sata.

Mičel sada više nije bio siguran da li je Skot zaista bio sa njim ili nije. Sve do večeri razbijao je glavu pokušavajući da odgonetne šta se to zbiva s njim. Tako umalo da zaboravi da je ženi obećao odlazak na baletsku predstavu sa obaveznom kasnom večerom posle toga.

Narednog dana sve novine pisale su o velikoj pljački u jednoj od kockarnica porodice Fortunato.

»Niko nije video napadača. Blagajnici pominju neakvu senku koja je uletela kao vihor, zadimila čitavu prostoriiju, pokupila pare i nestala. Kasnije su pronađena i tela trojice čuvara. Svi su ubijeni golim rukama«, bleštali su napisi na prvim stranicama.

Onda, negde pred podne, u još jednoj kockarnici, na sreću gotovo potpuno praznoj, došlo je do velikog požara za

koji niko nije imao objašnjenja.

»Policijski stručnjaci ispituju mogućnost namerne paljevine ali, kako saznajemo, nema čvrstih dokaza za to«, pisalo je u »San Francisco ogledalu«.

Mičel je za oba događaja saznao tek kasno popodne dok je, što se dešavalo veoma retko, sedeo u dnevnoj sobi svoje prostrane vile i u krugu porodce pijuckao čaj. Brzo je pojačao ton, na veliko čuđenje svoje supruge.

— Zaboga, Glen, otkad tebe interesuju ovakve vesti? Isključi to, molim te — opomenu ga žena.

Poslušao je, ali je uskoro napustio društvo i otišao u svoju radnu sobu. Brzo je uključio portabl TV prijemnik i nastavio da gleda izveštaje o stradanju imovine porodice Fortunato.

»Mafija je moja briga«, rekao mu je Skot.

Ipak, Meri kaže da niko nije dolazio.

Nešto se gadno kuvalo van njegove moći i to mu je smetalo. Jedina dobra stvar bala je to što se slično događalo i mafijašima.

Kraj vlasti porodice Fortunato novine su objavile dva dana kasnije.

»Braća Luidi i Toni Fortunato ubijeni u 36 ulici u ma-

lom italijanskom restoranu. Malobrojni gosti kunu se da ništa nisu videli. U prostoriji restorana na nekoliko trenutaka nestalo je svetla. Kada su se sijalice ponovo upalile, dvojica braće Fortunato ležala su preko stola presečenih vratova...«

Mičelu su se ruke tresle kao u groznici dok je čitao ovu najnoviju vest.

»U svakom slučaju onaj ko se okomio na porodicu Fortunato nije ni slab, ni neiskusana«, završio je svoj komentar novinar.

Na koga sam ja to naleteo, bože moj? Na koga?!

Ovo pitanje Mičel je sebi postavio nebrojeno puta.

Nadao se da će mu Skot sve objasniti. Trebalo je da se pojavi još juče. Ugovor je bio spreman...

— Neće on potpisati nikakav ugovor. Sada sam siguran u to.

Potvrda ovakvog njegovog zaključka, a istovremeno i demanti stigao je sat kasnije.

— Halo, ortače. Ugovor može i da sačeka. Što se tiče para, one su već legle na tvoj račun. Mislim da će biti dosta za prvu kupovinu. Vidimo se uskoro.

— Meni, proverite naš račun... Očekujem neke uplate — reče joj.

Ona umesto reči pruži tek prispeli izveštaj. Mičel uze komad papira i brzo počeo da čita.

Tog jutra na njegov račun prispela je suma od 350.000 dolara.

* * *

Sumiko se mazno protekla puštajući da joj svileni pokrivač klizne s tela otkrivajući tako njene iznenađujuće bujne grudi sa izrazito tamnim bradavicama koje i sada, pola sata posle žestokih ljubavnih zagrljaja, još uvek nisu splasnule ili omekšale. Kada se povukla prema vrhu jastuka, prekrivač sasvim spade otkrivajući čitavo telo izuzetne lepote.

— Les, zar baš moraš na put? Nemoj da se ljutiš što pitam, ali znaš da svaki ristanak s tobom, makar i nakratko, jedva mogu da preživim. Zašto me ne povedeš?

Lesli je pomilovala po licu, zatim grudima i konačno zaustavila ruku na njenoj toploj butini.

— Tamo kuda idem nije ni malo bezbedno za lepe devojčice kao što si ti. Uostalom, neću se dugo zadržavati — reče čvrstim glasom.

Uzdrhtala od dodira njegove ruke Sumiko jedva uspe da nastavi.

— Povedi bar Pita. Sigurno može da ti pomogne. Molim te. Biću mirnija

Lesli je najviše voleo da poslove, pre svega one koji su mirisali na opasnost, obavlja sam. Pomoć snažnog Tabasko Pita bila mu je do sada, često od velikog značaja, ali briga o tom plavokosom divu mogla je i da ga omete. No, kako bi smirio devojkicu, on se nasmeši.

— U redu. Pozvaću onog medveda. Ionako se ulenjio. Malo promene vazduha neće mu škoditi. Samo ne znam kako će...

— Oh, nema toga što njega može da spreči da krene sa tobom — požuri Sumiko presrećna što je Lesli pristao da povede Pita.

— Ne znam kako će bez svog australijskog piva. Mislim da ga je u Kolumbiji teško pronaći — završi Lesli započetom rečenicom.

— Pivo? Misliš da bi zbog piva...

Više nije stigla ništa da kaže. Za tren oka našla se u zagrljaju čoveka za koga je bila spremna život da da, i to ne jednom. Njeno telo poznavalo je svaki Leslijev dodir, svaki pokret njegovih ruku, pa ipak svaki put je drhtala kao da joj je prvi put. Kao da je želela da se utopi u njega, da i fizi-

čki postane deo njega, pripijala se gotovo do bola.

Lesli je umeo da je prihvati, da joj ispuni svaku, čak i onu neizrečenu želju. Nalazio je bezbroj načina da je iznova uzbudi, zapali kao šumski požar, dovodeći je do vrhunca koji se graničio sa ekstazom.

Vodili su ljubav bez reči.

Sedeći na njemu uvijala se kao crv na žaru. Čvrsto pripijene zadnjice uz njegovu muškost, nije se usuđivala ni pokret da napravi. Telo joj je drhtalo dok je utroba, sva užarena, svakim svojim delićem, svakim damarom besnela poput letnje oluje. Oni sitni, najsitniji pokreti voljenog muškarca dovodili su je do ludila. Mogla je tako do smrti, ali je Lesli terao ka vrhuncu. Njegove snanže ruke uhvatiše je za kukove i polako grč u utrobi počeo da popušta dozvoljavajući zaustavljenoj želji da pojuri ka vrhuncu. Samo nekoliko puta Lesli podiže i spusti mlado telo i uz prigušeni krik Sumiko stiže do ekstaze.

Lesli se potom istuširao i obukao, a Sumiko je još uvek ležala sklupčana nemajući snage ni prst na nozi da pomeri. Još uvek je bila zarobljena prohujalom strašću.

— Nadam se da sam zaslužio dobar ručak — javi joj se

Lesli sa vrata, mahnu i bez objašnjenja napusti kuću.

Pita je zatekao kako u svojoj vežbaonici vredno vežba na spravama koje je mahom sam napravio. Iako je ovaj momak imao izoštrana čula i bio veoma oprezan, nije primetio da ga Lesli već pet minuta posmatra skriven.

— Nemoj toliko da siluješ mišiće, izgubiće neophodnu elastičnost — opomenu on Pita koji je jednu venbu za mišiće ramena i vrata ponavljao preko mere.

Plavokosi momak odskoči od sprave i zauze odbrambeni stav. Kad je prepoznao prijatelja, on se bezazleno nasmeši i u dva skoka nađe se kraj njega.

— Hej, otkud ova nenajavljena poseta?

Dok je izgovarao ove reči on snažno zagrlji prijatelja. Iako grub po prirodi, nije uspevao da suzbije izlive ljubavi i prijateljstva kada su bili u pitanju Sumiko i Lesli. Oni su, uostalom, njemu bili sve: i prijatelji i porodica.

— Želeo sam da te iznenadim. Bojao sam se samo da umesto na tebe ne natrčim na neku riđokosu Amazonku — našali se Lesli.

Pit se uzmuva bacajući pogled prema vratima vežbaonice.

— Znači... Amazonka je blizu — bocnu ga Lesli, iako je još pri ulasku osetio miris ženskog parfema i tela.

Tog časa negde na stepeništu začu se zvonki baršunasti glas.

— Hej, mornaru, gde se kriješ? Hoćeš da vežbamo zajedno, ili si spreman za još koju rundu?

Ugledavši nepoznatog muškarca nije se ni malo uzbudila, niti je pokušala da prikrije golotinju. Očigledno joj se nepoznati svideo, jer joj osmeh ozari lice.

— Hm... Gilda... mogla si nešto da ogrmeš — pokuša Pit, ali ga ona pogleda začuđeno.

— Da se pokrijem? Zašto? Zar ti se više ne sviđam... ah, misliih zbog njega, — uzvratil osmehnuvši se šeretski i pokazujući na Leslija. — Ako baš insistiraš, evo — nastavi i spusti se na tatami. Sklupčala se tako vešto da se ništa više od njene golotinje nije videlo.

Lesli se tobože namršti zbog ovakvog njenog poteza, a ona klimnu glavom i pokaza na Pita.

— Tako je naredio... gospodar — reče smejući se.

Odmah potom je skočila i nestala kroz ista vrata na kojima se pre nepunih tri minuta pojavila.

— Vidim da sam izabrao najgori trenutak da te pose- tim. Izvini...

Pit prekide njegovo izvi- njavanje.

— Ma kakvi »izvini«. Zašto? Gilda je već trebalo da bude spremna za polazak. Ovde je od ... pre dva dana.

Petnaestak dvadeset minuta kasnije ipak su svi troje se- deli u prostranoj dnevnoj sobi Pitove momačke kuće i pijuc- kali ledeni kineski čaj bez trunke šećera.

— Pite, ti praviš dobar čaj, ali ovde se vidi dodir ženske ruke i tanane duše. Gilda, svaka čast — obrati se Lesli riđoko- soj lepotici koja je sada na se- bi imala tanku pamučnu tre- nerku.

— Hvala, ali kako ste znali da sam ja...?

— Ej, devojčice, zna on mno- go toga što mnogi smrtnici ne mogu ni da naslute — poče Pit, ali osetivši da se zaleće brzo umuknu.

Gilda, koja je do tada sva- ki čas bacala sve čudnije po- glede prema Lesliju, sada po- će otvoreno da bulji u njega.

Osetivši to Pit požuri da je se otarasi.

— Les... još nisi rekao zb- og čega si došao?

— Treba da putujemo. Po- trebna mi je tvoja pomoć — uzvрати Lesli brzo.

Pit skoči i stade iza Gilde.

— Devojčice, izvini. Dužnost zove. Imam tvoj broj i pozva- ću te pa... šta ja znam... kad se vratim. Jednog dana... va- ži?

— Plavojko moj, zar se ni- smo dogovorili: bez obećanja i bez kajanja? Ako se javiš, bi- će mi drago. A ako ne — pa, život teče dalje — uzvрати Gil- da, baci još jedan pogled ka Lesliju i požuri prema izlazu.

Nešto kasnije Pit je saznao da, koliko sutra, treba da bu- de spreman da odleti za Kolum- biju.

— Bogota? — upita kratko.

— Možda. Još ni sam ne zn- am. U svakom slučaju javiću ti na vreme.

Pit htede da pita o čemu se radi, ali je odmah odustao. Bilo mu je ionako svejedno. Na Leslijev poziv krenuo bi i u sam pakao.

— Prijatelju, put neće biti nimalo turistički. Imaćemo posla sa narko-mafijom. Mo- raćeš da budeš spreman na sve.

Tabasko Pit oseti kako u njemu raste zadovoljstvo što ga ovaj neustrašivi momak, ra- tnik noći, nepobedivi borac zove da zajedno zapodenu još jednu ogorčenu borbu.

— Ne brini, Les, sa tobom i za tebe uvek sam spreman.

— Znam, Pite. Zato te i zovem. Onda, čujemo se uskoro.

To uskoro bilo je još iste večeri. U međuvremenu, Leslie je otišao u još jednu posetu svom ortaku Glenu Mičelu.

Konisteći kobuderu, drevnu magiju srednjovekovnih nindži, uspeo je da natera Mičela da ga »zamoli« da sam krene u Bogotu i upozna tamošnjeg ortaka. Igrajući prema unapred spremljenom scenariju Leslie ga je držao između realnosti i hipnoze. Tako je saznao sve što je želeo, a Mičel, opet, nije više bio siguran šta je sam rekao, a šta je njegov tajanstveni ortak na ko zna koji način otkrio.

— Mislio sam da ćemo na prvo putovanje zajedno — nastavi Leslie da glumi. — Bez obzira na sve to su TVOJE veze, TVOJI ljudi... No, ako si sprečen, u redu. Krećem sam. Znači u Bogotu, u hotelu »Kolumbija« da pronađem Karlosa Lopeza, a on zna šta i kako dalje?

Mičel je klimao glavom pokušavajući da odagna neku izmaglicu iz glave i pospanost koja mu nije dozvoljavala da misli sasvim jasno, niti da kontroliše svoj jezik.

— Da, najbolje da kreneš odmah sutra. Imaš avion u deset sati. Oko pet popodne biće na odredištu. Ja ću u me-

đuvremenu da okrenem nekoliko telefonskih brojeva i spremim ti doček — reče uspevši, bar je tako mislio, da odagna onu pospanost i izmaglicu u glavi.

»Siguran sam da hoćeš«, pomisli Leslie u sebi, a naglas reče:

— Hvala ti unapred. Ja nosim čekove, uzimam robu, Karlos mi obezbeđuje prolaz na carini tamo, ti ovde. Pa to je dečja igra! Mislio sam da je stvar mnogo teža. U redu, vidimo se, ortake. Sada, kada nema mafijaša, nemaš više brige. Svet — i pare su naše.

Rastali su se uz stisak ruke, čuvajući svako u sebi onu poslednju misao.

Istog popodneva Leslie je ponovo bio kod Pita. Samo ovog puta prvo ga je zvao telefonom.

Pite, evo ti ovaj prijemnik i ova fotografija. Prijemnik drži stalno uključen kako bi saznao kada ovaj gospodin krene na put, jer istog dana kreneš i ti. Mene ćeš videti, pa... kad dođe vreme za viđenje.

— Šta da radim kad stignem u Bogotu? — upita Pit koji je ipak želeo da čuje bar neki podatak.

— Pratićeš gospodina Glena Mičela. Smestićeš se u istom hotelu i iskoristi priliku da mu prikačiš jednu »bubicu«, a

ako uspeš da smestiš jednu i u njegovu hotelsku sobu — olakšaćeš sebi posao.

— Znači, pratiću njega? — reče pokazujući na fotografiju koju je Leslie tog dana tajno snimio u Mičellovoj kancelariji. To je sve? — upita Pit pomalo razočarano.

— Bojim se da nije, ali, ono što će se desiti, desiće se tamo. Zato je nepotrebno o tome sada trošiti reči. Samo te molim da budeš oprezan.

* * *

Sedeći nekoliko redova iza Mičela, na drugoj strani prostranog »boinga 477«, Tabasko Pit je tobože čavrljao sa jednom simpatičnom, vremešnom gospođom o avionskim kompanijama, o ljubaznim i neljubaznim stjuardesama, ali je svaki čas bacao pogled na Mičela koji je neko vreme čitao nekakav časopis, a potom se zavalio i počeo da drema.

Nijedan od njih dvojice nije ni slutio da se u istoj letelici, još dva reda iza njih nalazi i Leslie Eldridž.

Doduše, i da su znali da je u avionu, nikako ne bi mogli da ga prepoznaju.

Jer, Južnoamerikanac u svetlom svilenom odelu, tamne, zalizane kose, tankih, negovanih brčića, a nešto dužih zulfu nego što je trenutno bi-

lo moderno, nikako nije mogao da liči na Leslija. Ako se tome dodaju zelenkaste oči, malo podgojeni obrazi i trbuščić koji nije mogao da se uvuče — ni Pit, pa ni Sumiko koja je mogla da »naminiše« Leslija ne bi mogli da ga prepoznaju.

Pa ipak, bio je to on.

Takav njegov izgled omogućio mu je lak prelazak kroz carinu. Niko nije zavrnio u torbu sa nekoliko štapova za golf koju je očigledno bogati Južnoamerikanac nosio preko ramena. Tako niko nije ni znao da se u torbi nalazi kratki samurajski mač — vakizaši i desetak vrsta ninda-oružja.

Leslijev plan bio je jednostavan.

Pit će da prati Mičela, Mičelova veza će to da shvati i pratiće Pita, a Leslie će da se nalazi na začelju »povonke«. Znao je on da je Karlos Lopez zamka, pa mu zato nije ni na kraj pameti bilo da traži ovu vezu bilo kao biznismen Skot, ili kao Leslie Eldridž. Odlučio je da prepusti Mičelu da ga odvede na pravo mesto.

Mogao je on još u San Francisku da uništi Mičela kao što mu je uništio i pošiljku kokaina. Samo, to bi bilo malo.

Ninda je ovog puta odlučio da krene u samo osinje gnezdo, da uništi bar jednog veli-

kog nanko-gazdu, da Hidri odseče bar nekoliko glava i makar zakratko smanji dotok otrovnog belog praha u SAD.

Bogota je još iz vazduha izgledala drukčije od svih gradova u Americi. Da li je to bila mešavina arhitektonskih stilova, blizina džungle? Ko zna. Izbliza je ta različitost bila još očiglednija, kao što je bilo jasno da se u ovom gradu živi u atmosferi stalne smrtno opasnosti.

Na sve strane kretali su se vojni džipovi sa teško naoružanim vojnicima. Iako je trebalo da budu neprimetni, jasno su se među običnim prolaznicima isticali pripadnici nekoliko tajnih policija. Među njima bilo je mnogo pripadnika DEA organizacije koji su se tu nalazili uz blagoslov kolumbijske vlade, svakako dobijenim pod pretnjom Vašingtona...

Sve to Lesli je obuhvatio jednim pogledom dok je njegov taksista odugovlačio da ga doveze u traženi hotel.

Lesli mu ipak dade pristojnu napojnicu, dohvati torbu i uđe u prijatnu hladovinu starog zdanja u kome se nalazio hotel »Kolumbija«. Smestio se blizu recepcije čekajući da se među gostima pojave njegov »poslovni ortak« Mičel, kao i verni prijatelj Tabasko Pit.

Da je stigao prvi shvatio je još dok se upisivao u knjigu gostiju. Nije bio siguran zašto kasne, tek stigao je prvi. Otprilike pola sata kasnije stigli su istovremeno. Bukvalno. Pit je, tobože, nestrpljivo grunuo na vrata, naleteo na Mičela i nastavio dalje. Samo je Lesli shvatio ovaj gest svog prijatelja. U času kada je naleteo na Mičela Pit mu je prikačio »stenicu« i Glen Mičel je od tog trenu bio ozvučen.

Lesli se samo nasmešio.

Kao što je i očekivao, Mičel je krenuo ka onoj strani hola na kojoj su se nalazile stepenice za apartmane. Uostalom, i sam je u tom delu hotela dobio apartman.

Tabasko Pit se smestio na drugoj strani, ali to nije bilo od velike važnosti. Prislušivač koji mu je Lesli dao bio je snažan i dalekometan. Čim su stigli u sobe i Pit i Lesli uključili su prijemnike. Jedno vreme nije se čulo ništa, a onda začuše kako Mičel okreće brojčanik na starom telefonskom aparatu.

— Mičel. Da stigao sam maločas. Neka Karlos dođe na dogovoreno mesto. Morao sam da uzmem ortaka. Ne... ne mogu sve da ti objašnjavam. Pomogao mi je kod kuće, ali mi više nije potreban. Neka mu Karlos pokupi pare, a on-

da neka ga smaknu. Čekaću da mi se javiš.

Čim je izgovorio ono što je hteo, Mičel spusti slušalicu. Pit i Lesli jasno su čuli kako je odahnuo sa olakšanjem. Dok je Lesli tačno znao na koga se odnosio malopredašnji razgovor, Pit je sve saslušao ravnodušno. Njegov zadatak je bio da prati Mičela, a on je jasno rekao svom sagovorniku da će u sobi čekati da mu se ovaj javi.

Prvi mrak pao je na Bogotu kada je Lesli, odmoran i svež, iskočio iz kreveta. Još jednom se istuširao hladnom vodom i stao pred ogledalo. U glatkoj površini nije se više video odraz debeljuškastog tamnopusutog Južnoamerikanca. Bio je to sada lik koji je najviše podsećao na Leslija Eldridža. Pošto je oko pojasa zadenuo nekoliko šurikena i tanto nož, on navuče pantalone — i oružje nestade kao čarolijom. Na golo telo Lesli navuče svilenkastu, tamnosivu jaknu i brzo napusti apartman.

Na recepciji okrete broj koji mu je Mičel dao.

— Ovde Skot. Šalje me Mičel. Da, u hotelu sam. Dobro, čekaću.

Prema uputstvu izađe pred hotel i stade ispred velike kamene saksije iz koje su dobra tri metra uvis pružala palma.

Nije prošlo ni punih deset minuta kada se tik kraj njega, uz škripu kočnica, zaustavi beli »kadilak« star najmanje dvadeset godina. No i pored pozamašnih godina motor ovog uvek aktuelnog automobila, simbola bogatstva, radio je nečujno. Zadnja vrata se širom otvoriše. Lesli je, međutim, i dalje stajao na svom mestu. Tek kada se u otvoru pojavi glava nepoznatog muškarca, Lesli zakorači.

— Gospodin Skot?

Muškarac je govorio iskva-renim naglaskom, ali mu je glas bio snažan, očigledno navikao da zapoveda.

— Karlos? — uzvрати Lesli pitanjem.

Muškarac samo klimnu glavom, a duga kosa zaigra mu preko čela i dobrog dela lica.

Lesli uđe u kola i vozač potera punim gasom. Još jednom gume zacviliše, a snažna mašina ponese kao od šale masivnu karoseriju i putnike.

Lesli se zagleda u Karlosa. Glava mu je počivala na snažnom vratu. Mora da je bio sportista, zaključui Lesli. Kada je bacio pogled i na snažne Karlosove ruke i šake sa karakteristično izobličnim zglobovima, sve mu je bilo jasno.

— U redu. Kada ćemo da završimo posao? — upita nestripljivo.

Karlos začkilji u njega sitnim očima, a onda uz osmeh uzvratiti.

— Večeras. Budite strpljivi. Ionako možete da se vratite tek sutra.

— Hteo sam malo da razgledam Bogotu. Ja sam poslovan čovek i retko imam slobodnog vremena. Hteo sam noćas malo da se provedem. Čuo sam da u Bogoti ima lepih žena, dobre muzike, kocke...

— Da, imamo sve to u Bogoti. I mnogo više...

Nije rekao na šta je mislio pod tim »mnogo više«, ali Lesliju to nije ni bilo važno.

Vožnja je potrajala dvadesetak minuta i »kadilak« se uskoro zaustavi na kraju jedne široke ulice. S jedne i sa druge strane nalazile su se dvospratne kuće okružene parkovima.

Karlos otvori svoja vrata, bliža trotoaru, izađe i pozva Leslija. Ovaj izađe i krete za svojim domaćinom bez reči.

Pet minuta kasnije našli su se u oveloj prostoriji sa retkim nameštajem. Zapravo, osim jednog malog stola i nekoliko fotelja nije bilo ničeg više. Neko se ili još nije sasvim uselio u kuću, ili nije stigao da iznese sve stvari. Na zidovima su se još jasno ocrtavala

mesta na kojima su dugo stajale slike velikih formata.

Lesli sede na ponuđenu fotelju i sačeka da Karlos krene u akciju.

— Pa, gringo, stigli smo na pravo mesto — reče ne skrivajući podsmeh i izgovarajući ono »gringo« sa prezirom.

»Znači tu smo«, pomisli Lesli, ali nastavi naivno.

— Gringo? Znači, sad smo već prijatelji, bastardo — smeškajući se uzvratiti vraćajući istom merom.

Karlos skoči.

— Šta... šta si rekao?!

Bastardo je bila pogrdna reč. Značila je kopile, a Karlos je bio baš to: kopile. Njegova majka, prostitutka sa periferije Bogote, nije znala ko je otac njenog neželjenog sina.

Već je zaboravio kada ga je neko nazvao »bastardom« sve do ove večeri.

Lesli je primetio kako mu žile izbijaju na slepoočnicama i kako su mu pesnice toliko stisnute da su mu zglobovi pobeleli.

— Izvini, prijatelju. Ti se mene nazvao »gringom«, a ja nisam znao nijednu drugu špansku reč. Nemoj da se ljutiš. Hajde da okončamo ovo i pođemo negde na zabavu. O. K?

Munje u Karlosovim očima počese da gube žestinu. Šake

mu se opustiše. Ne, nije on bio spreman da oprosti gringu, samo, morao je prvo da završi posao. Zato se vratio na svoje mesto i dao glavom znak jednom od trojice momaka koji su stajali iza njegovih leđa. Malo potom momak se vrati noseći u rukama torbu od tamnobraon krokodilske kože. Predade je Karlosu i zauze svoje mesto iza njegovih leđa. Karlos bez reči otvori torbu i okrete je tako da je Lesli vidi. Torba je bila do vrha napunjena kesicama od najlona punim belog praha.

Lesli ustade tobože da krene i dohvati jednu od kesica, ali Karlos zatvori torbu.

— Pare... gr... gospodine Skot. Da vidim vaše pare — zarezā.

— Pare? Ah, da svakako. Samo, ja nisam poneo pare...

Karlos još jednom skoči. Torba mu pade na pod.

— Šta to znači?! Koga ti zezāš?!

— Ma čekaj, prijatelju. Nisam poneo pare jer je teško nositi toliku hrpu novčanica. Imam čekove... na donosioca. Mičel je rekao da je to u redu.

Karlos huknu. Dva puta u toku večeri, i to za kratko vreme, dozvolio je da ga ovaj bleđunjavi gringo izbaci iz kolo-seka. Bio je zbog toga besan i sebi je obećao da će ga ubiti

golim pesnicama. To ga malo umiri i on kroz smešak nastavī.

— Svakako... gospodine Skot, svakako. Onda da vidimo te čekove — reče pružajući ruku.

Lesli izvadi pripremljene čekove, falsifikovane, svakako, bar što se tiče broja računa i banke, ali bio je siguran da Karlos to neće ni primetiti. S druge strane, znao je da je sve ovo igra i da će ova bagra pokušati da ga sredi čim se dočepaju čekova.

Karlos, sav važan, počē da razgleda čekove, a zatim, pošto ih ugura u džep na košulji, reče ustajući:

— Pa, mislim da je posao okončan. Sada na red dolazi zabava.

Njegovi momci su očigledno znali o čemu njihov vođa govori, jer počēše glasno da se smeju.

Lesli je stajao na korak ispred fotelje u kojoj je do malčas sedeo i tobože se glupavo smeškao. Pruži ruke ka torbi, ali je Karlos odgurnu nogom.

— Hej, šta... šta sad to znači? Mislio sam da smo zaključili posao?

— Jesmo, samo tebi je to poslednji posao.

— Ali, dogovor. Ja i Mičel...

— Mičel se sa nama dogovorio drukčije. Tvoj posao se ovde završava. Ubiću te golim rukama zbog toga što si me nazvao »bastardo«!

Istog trena Karlos zamahnu levom, pa desnom rukom. Bila je to čuvena kombinacija njegovih udaraca. Kombinacija koja mu je toliko puta donela pobedu.

Međutim, ovog puta cilj je nekako izmakao. Lepo je video da se gringo nije ni pomerio, a opet njegove pesnice udariše u prazno.

Karlos stade kao u čudu. Gringo se i dalje glupavo osmehivao, ali nije pokazivao ni spremnost da se bori — ali ni strah. Naprotiv, on reče smeškajući se.

— Zar je to sve što znaš? Ti si bokser, zar ne? Hajde, probaj još jednom!

Izazov je bio glasno izrečen. Karlosovi pajtosi zgledaše se u nedoumici. Jedan od njih krete rukom ka skrivenom revolveru, ali ga Karlos pogledom zaustavi u mestu. Duboko je uzdahnuo, šmrknuo kroz nos i zauzeo gard.

— Sada ću da ti pokažem šta stvarno umem — prosikta i krete pocupkujući.

Lesli je i dalje stajao nepokretan.

Karlos brzo uzmahnu dvatri puta pokušavajući da pre-

vari Leslija kako bi ga udario drugom nogom, ali ovaj nije ni trepnuo.

To je bio kraj. Karlos izgubi živce. Skoro kriknu, a onda, mašući pesnicama kao lud, pojuri na Leslija.

Iako su budno motrili na svaki pokret svog idola, momci nisu videli šta je to bilo na šta je Karlos naleteo spustivši naglo ruke. Oči su mu dobile staklenast izgled, a ruke i kolena su mu podrhtavali.

— Hej, Karlito?! Šta čekaš?! Sredi gringa! Razlupaj mu glavu. Hajde, možeš ti to! — povikaše momci iza njegovih leđa.

Kao da se budi iz nekog sna, Karlos zatrese glavom, pogleda u sopstvene spuštene ruke i brzo ih podiže.

Ovog puta nije uspeo ni da zamahne.

Ninđa je reagovao samo njemu svojstvenom brzinom. Strahoviti udarac desne šake u koren nosa, a gotovo istovremeno i udarac zgrčenom šakom koji pogodi Karlosa ispod srca označiše kraj života nekadašnjeg boksera i mezinca narko-mafijaša.

Karlos Lopez umro je na nogama.

Kada su to shvatili njegovi drugari se pokrenuše, ali, opet, za onaj presudni trenutak, kasnije. Kao tornado ninđa ih

je oborio udarcima nogu i ruku. Sva trojica ostali su nepomični na podu. Krenuli su da isprate vođu na putu do pakla.

Ninđa izvadi čekove iz Karlosovog džepa, dohvati torbu sa kokainom i pođe da potraži kupatilo. Čekove je spalio, a kokain istresao u klozetsku šolju. Kada je voda sprala tragove, on pronađe prozor na zadnjoj strani kuće i neprimetno nestade u noći. Dva bloka dalje zaustavi taksi u dobro osvetljenoj ulici i daje adresu svog hotela.

* * *

Glen Mičel je zadremao oporužen na širokom udobnom krevetu. Sanjao je pusto ostrvo usred Pacifika. Ostrvo je bilo obraslo bujnom vegetacijom. Na sve strane pružale su se grane pune ukusnog voća ili mirisnog cveća. Dvadesetak devojaka svih rasa i boja šetale su gole oko jednog čoveka. Taj čovek bio je on.

Skočio je kao oparen kada se telefon ogasio po treći put.

— Halo... ko? Da, ja sam. Šta??? Ali, to je nemoguće. Ako je to bio ON... mislim moj ortak, ali on je običan poslovan čovek. Kako je on mogao to da uradi? Ne... ne verujem.

Spustio je slušalicu na krio i dohvatio bokal sa ledenom

vodom. Od vesti koju je upravo čuo zamutilo mu se u glavi a, srce je počelo nekako čudno da mu kuca preteći da iskoči iz grudi.

Njegov sagovornik upravo mu je javio da su Karlos i njegovi pratioci pobijeni, da su i droga i čekovi nestali zajedno sa njegovim ortakom Skotom, a da stražari pred kućom nisu ništa ni čuli, ni videli.

Kako je ono rekao novinar na televiziji kod kuće? »Onaj ko se namerio na braću Fortunato đavolski je jak i sposoban«. A sve je počelo otkako se pojavio taj Skot. Nije ni registrovao da zvoni telefon. Onda se trže i brže-bolje diže slušalicu.

— Šta je s tobom, čoveče? Doveo si mi opasnog ubicu na vrat, a sada još i ćutiš. Dakle, ko je tvoj ortak?! — grmeo je glas sa druge strane žice.

Jedan od trojice najmoćnijih narko-gazda u Kolumbiji, Alguir Mendez, nije trpeo pogovor ili bilo šta slično. On je poslednje dve decenije gradio svoje carstvo, organizovao gajenje koke, plaćao stotine seljaka da je gaje, beru, suše, plaćao dvadesetak veštih hemičara da od biljke prave kokain, imao je čitavu vojsku rasturača droge, mrežu za trgovinu sa SAD... ličnu gardu. Imao je sve. On nije poznavao

brojeve sa manje od pet cifara.

Glen Mičel, koji je nekada stvarno uvezio voće iz Kolumbije, trebalo je da bude prva stepenica u pravo osvajanje tržišta na Zapadnoj obali. San Francisko i Mičelova firma bili su kao bogom dani za stvaranje jake baze. A sada je, eto, nešto zasmetalo.

— Poslaću ljude po tebe. Budi spreman — naredi ortaku iz SAD i besno tresnu slušalicu...

* * *

Trojica stražara drhatala su pod oštrim Mendezovim pogledom.

— Znači, niste ništa ni videli ni čuli? — upita jedva čujnim, ledenim glasom.

Stražari uzdrhtaše i zaklimali odrečno glavama, jedva promucavši »ne, padron«. Jedan skupi hrabrost da doda:

— Vi znate, padron, da Karlos sve radi sam. Mi smo pazili da neko nepozvan ne priđe kući ili uđe unutra. Karlos je sa svojim doveo onog... gringa... a mi smo ostali na svojim mestima. Kunem se da niko nije prošao kraj nas — gotovo zaječa momak.

Mendez već htjede da da znak svojoj gardi da izbacij napolje Karlosove stražare, kad u sobu, nenajavljeno, uđe jedna devojka. Bilo je teško odredi-

ti i koliko ima godina i kakve su boje njene oči. Svakako je bila važna ličnost, jer Mendez prede preko njenog upada. Čak je ustao i pošao joj u susret.

— Dođi, draga, i sedi ovde. Sad ću ja brzo — reče Mendez pružajući joj ruku.

— Momci nisu krivi — progovori devojka glasom koji kao da je dolazio s druge strane stvarnosti. — Onaj što je bio sa Karlosom ima jak duh. On je hodajuća smrt!

Mendez se trže, a ona trojica jadnika zahvalno pogledaše devojku.

— Ti... ti znaš?

Devojka, Ana-Marija Braga, bila je vudu veštica. Mendez je to znao i zato je doveo kod sebe još pre pet godina. Pronašao je u jednom selu na Jamajci i, kada je saznao za njenu sposobnost, bez dvoumljenja je poveo sa sobom u Kolumbiju. Od tog dana slepo je verovao u sve što mu je govorila.

— Ti, dakle, znaš... kao i obično. Ko je taj čovek?

Ana-Marija Braga niotkud izvadi špil taro karata i počne da ih ređa po stolu. Prva karta koju je okrenula bila je smrt. Ona brzo pokupi karte i ponovo počne da ih spušta na sto.

Tri puta uzastopno prva karta bila je smrt, a druga krajnje devojka...

Ana-Marija neprimetno zadrhta.

— Još ne vidim sasvim jasno. On je daleko, ali jedno je sigurno. On jeste smrt. On je skoro neuništiv.

Alguir Mendez oseti kako mu hladan znoj polako klizi niz slepoočnice, ali i niz kičmu.

— Ha, neuništiv! Da ne preteruješ Ana-Marija?

Devojka podiže svoje krupne tamne oči koje polako počese da dobijaju hladnu boju smaragda.

— Mendez, karte nikada ne lažu. Uostalom, videćemo. Uskoro. Brže nego što očekuješ...

To je bilo sve. Kao što je iznenada ušla u sobu, ona lakim hodom napusti zbunjenog Mendeza i povuče se u svoje odaje.

Mendez je neko vreme šetkao po sobi grickajući kraj poduzeg brka. Njegova dva lična telohranitelja, koja su se od njega odvajala samo dok je vodio ljubav, posmatrali su ga ne shvatajući šta se to dešava u duši i glavi njihovg gazde, čoveka koji nije znao za reč neuspeh, kolebanje, strah...

— Uostalom, videćemo, Mičel samo što nije stigao. ON će morati da zna ko je njegov ortak. Moraće, inače...

Da je kojim slučajem mogao da nasluti šta mu Mendez misli, Glen Mičel bi verovatno na svaki način pokušao da po-

begne iz automobila u kome se nalazio bez obzira na brzinu kojom se kretao.

Koliko je bio nestrpljiv da sazna ko je nepoznati čovek koji se uortačio sa Mičelom, Mendez je pokazao uskoro.

Glen Mičel nije još čestito ni zakoračio u veliki salon Mendezove kuće kad ovaj gotovo skoči na njega.

— Govori, proklet bio! Koga si mi to doveo? Govori! — Karlos je bio strašan borac, jedan od najboljih boksera koje je ova zemlja imala, a tvoj prijatelj ga je ubio kao muvu — dahtao je Mendeza.

— Nije... on... moj... prijatelj. Ja... ja ga tako reći i ne poznajem — jedva izusti vidno preplašen i prebledeli Glen Mičel.

Tog trenutka odluči da ništa ne krije od Mendoza. U stvari, kada je reč o njegovom novom ortaku Skotu — nije ni imao šta da sakrije, jer nije ništa ni znao. Zato duboko uzdahnu i ispriča sve: i o kockarskim dugovima u kockarnici braće Fortunato, o njihovom stradanju, o novcu koji mu je Skot ponudio, jednom reći o svemu što se zbilo u poslednjih nekoliko dana.

— Zato sam ti i predložio da ga pošaljemo ovamo, da mu otmemo pare, a zatim ga likvidiramo — završi Mičel sa-

da mnogo hladnokrvnije nego kada je počeo da priča.

Mendoz je ćutao. Po drugi put u mislima je prebirao po priči koju je upravo čuo tražeći nešto što bi moglo da ukaže na trag. Ništa. Jedino što je zaključio bilo je da je momak spretan i očigledno ne zna za strah.

»Možda je policajac«, sinu mu kroz glavu. »Jedan od onih usamljenih jahača koji iz ovog ili onog razloga sve radi sam, ne vodeći računa da može lako da naleti na metak«.

— Da nije tvoj ortak policajac? — upita glasno.

— Ne. Znao bih to. Dozvoliceš da i ja tamo, kod kuće, imam svoje izvore i veze. Policajac sigurno nije — reče Mičel čvrstim glasom, mada tu mogućnost nije predvideo niti je bilo šta proveravao. Međutim, to nije nameravao da kaže ovom nadobudnom zalizanku.

— Dobro, prijatelju, kad ti tako kažeš. U svakom slučaju, siguran sam da će se tvoj ortak uskoro javiti i bez naše jurnjave. Idi sad u hotel i čekaj da ti se javim.

Mičel odahnu i brže-bolje napusti Mendez i njegove ljude. I, dok je on žurno napuštao kuće, jedna senka iskrade se iza debla starog platna. Bleda mesečina obasja dugu zlatnu

kosu koja je lepršala na pove-tarcu.

Bio je to Tabasko Pit. Pratio je Mičela do kuće i proklinjao je sudbinu što mu nije pružila priliku da ovome prikači još jednu stenicu. Naime, Mičel se presvukao pre polaska kod Mendeza i »stenica« je ostala na drugom sakou.

Tabasko Pit sačeka da Mičel odmakne, a onda stade bliže kolovozu čekajući da naiđe još neki taksi. Nije ni slutio da je njegovo prisustvo bilo primećeno. Snažni objektiv »kanon« fotoaparata sa infracrvenim svetlom nekoliko puta je uhvatio njegov lik i zauvek ga zabeležio na filmu. Nešto kasnije šef obezbeđenja Mendezine bande zurio je u lik Tabasko Pita.

— Možda je momak bio negde u komšiluku, kod neke sijnorite ili njene mame... Ko zna... u svakom slučaju, zapamtite ga. To je lako. Malo je ovde momaka zlatne, dugačke kose.

To je bilo sve. Tog trenutka Pit je dobio još jednu senku. Od taksiste koji ga je odvezao do hotela Mendezin šef obezbeđenja saznao je gde stranac spava — i to mu je bilo dovoljno. Već narednog jutra Pitova »senka« strpljivo je čekala u holu hotela.

*
* *
*

Narednog jutra, kada se probudio, Pit kraj svog kreveta ugleda Leslija. Ovaj je mirno ispijao veliku čašu đusa od naranđe i limuna.

— Hej... kako si! A i ja svašta pitam. Što me nisi odmah probudio? — zapita prijatelja ustajući iz kreveta.

U nekoliko rečenica Pit raportira o svemu što se desilo.

— Tamo mogu da te odvedem kad hoćeš — reče na kraju.

— U redu. Onda noćas. Želim da posetim Mičelovog partnera.

Međutim, poseta je morala da bude odložena za neki drugi dan. Jer, još neko je planirao da u najvećoj tajnosti te noći poseti Mendeza i njegovu vilu.

Taj neko bio je kapetan odreda za borbu protiv narko-mafije. Momak po imenu Hulio Arantes bio je zakleti neprijatelj svih narko-mafijaša, a posebno Mendeza, jer mu je ovaj pre godinu dana ubio najboljeg druga.

Mladi kapetan nije verovao nikome, a najmanje ljudima koji su se šepurili pred TV kamerama obećavajući obračun sa narko-mafijom. Imao je za to debele razloge. Sam se uverio da je i sam sekretar ministarstva pravde bio na platnom spisku narko-bosova kao uostalom i znatan broj politi-

čara, policijskih velikodostojnika, pa čak i pripadnika armije. Zato je momak do poslednjeg minuta u najvećoj tajnosti držao akciju koju je spremao za tu noć.

Okupio je dvadesetak najboljih komandosa. Pred sam polazak te subotnje noći pozvao je svog podređenog — poručnika Felipea.

— Amigo, ovo je poslednja provera. Znaš šta me čeka ako ne uspem. Imaš još uvek šansu da odustaneš. Ti znaš da u našem poslu nema aplauza i priznanja. Samo krv i otrov. Dakle?

Mladić prijatnog izgleda, bistrog i poštenog pogleda gotovo uvređeno se zagleda u svog prijatelja i starešinu.

— Hulio, dobrovoljno sam se javio za ovaj zadatak. Mi smo prijatelji i bez obzira šta nas tamo čekalo ja sam uz tebe.

Dvojica prijatelja stisnuše jedan drugome ruku.

Posle izvesnog vremena, iz kasarne na periferiji grada, dva kamiona prekrivena ceradama i ugašenih farova krenuše ka vilu Alguira Mendoze.

Hrabri borci protiv narko-mafije nisu znali da kreću pravo na osinjak. Ni kapetan Hulio ni njegov poručnik nisu ni slutili kakvim obezbeđenjem i kakvim oružjem raspolaže narko-bos!

Već na dvesta metara od kuće bile su postavljene prve video kamere koje su pokrivale sve puteve koji su vodili prema vili. Na sto metara od vile znalački su bile raspoređene elektronske ćelije, kao i nagazni senzori. I, na kraju, u neposrednoj blizini vile nalazili su se stražari naoružani moćnim automatskim oružjem.

Jednom reči — nezvani gosti nisu mogli da očekuju ništa drugo do uništenje.

Kapetan Hulio Arantes dade znak vozaču da zaustavi vozilo na trista metara od početka imanja Alguir Mendeza. Ljudi u potpunoj tišini iskočiše iz vozila.

— U redu je, ljudi. Tu smo. Proverite oružje, a onda krećemo. Raširite se. Pucajte bez opomene. Oni tamo ne zaslužuju nikakvu milost. I, još nešto: ni mi ne možemo očekivati da oni budu milosrdni prema nama. Ono što nas čeka to je borba na život i smrt. Ide-mo!

Za nepun minut momci još jednom rutinski proveriše oružje i opremu, a onda krenuše za kapetanom i poručnikom.

Kao da je nanjušio opasnost kapetan Arantes naredi momcima da već posle pedesetak metara brzog hoda pređu u puzeci položaj. Njihove tamne uniforme začas se stopiše s okolnim zemljištem.

— Oni momci tamo dobro znaju svoj posao — reče Leslie skidajući s očiju veliki do-gled.

— Koji momci? Ja nikog ne vidim — uzvрати Tabasko Pit prihvativši dogled. — Ah, sad sam nešto video... Puzi... Ko to može da bude?

— Bilo ko. Jedno sam siguran. Taj nije namerio da učini prijateljsku posetu. Ako nije neka suparnička grupa, onda je, najverovatnije, neka specijalna jedinica za borbu protiv narko-mafije.

Posle kraćeg vremena, za koje su Arantesovi komandosi prešli stotinak metara, Leslie se ponovo javi.

— Ostaćemo bar da vidimo šta će ona grupa da uradi. Za nas je dole večeras velika gužva.

Jedan od dežurnih u prizemlju vile priđe i bolje se zagleda u veliki ekran. Već dva puta učinilo mu se da nešto vidi, ali nije bio siguran. Ovog puta jasno je uhvatio ljudsku senku kako za trenutak podiže gornji deo i nekome daje znak rukom. Pohita do zvona za uzbunu kad se alarmno svetlo samo uključi.

Neko od komandosa prekinuo je nevidljivu nit između dve fotoćelije i tako otkrio svoje prisustvo. Odmah potom počеше da se pale i ostale lampice na operativnom stolu. De-

žurni brzo dohvati slušalicu. Čim je čuo glas sa druge strane, on kratko reče:

— Uljezu. Ima ih mnogo!

— U redu. Sačekaj jedan minut, a onda pali sva prednja svetla — naredi glas sa druge strane žice.

Dežurni odmah baci pogled na veliki zidni časovnik čija je crveno obojena sekundara brzo prelazila preko belog polja. Čim se ponovo našla na mestu na kome je ugledao kada je dobio naređenja — čovek naglo povuče oveću, niklovanu ručicu sa gumenim rukohvatom.

Snažna plavičasta svetlost u trenu preplavi teren ispred kamene vile dosežući čitavih sto metara daleko od ulaznih vrata.

— Otkriveni smo. Mirno, momci. Sačekajte da se pojave, pa raspalite po njima — glasno je naredio kapetan Arantes.

Ljudi su ga poslušali, ali im to nije mnogo pomoglo.

Naoružani stražari, nevidljivi u svojim skrovištima, otvoriše ubitačnu vatru i prva dva komandosa odleteše u stranu pogođeni teškim zrnima.

— Ako me sluh ne vara, ono je »16«. Takvi mtiraljezi obično se postavljaju na borbenim kolima ili lakšim tenkovima. Ona gamad u kući zais-ta je spremna za pravi rat —

prokomentarisala Pit čim se mtiraljez oglasio.

Komandosi uzvratiliše paljbu, ali njihova zrna osim blindiranih prozora i kamenih zidova zgrade nisu pogadala ništa drugo.

Da su znali da se stražari nalaze u bunkerima ispod zemlje i da im kroz otvore široke tek dvadesetak santimetara vire samo pušćane cevi, verovatno bi drukčije postupili.

Još trojica momaka uz vrisak odlete preko guste zelene trave. Hulio Arantes počeo da grize usne.

— Do đavola! Gde se kriju? Ne vidim čak ni plamičke iz cevi njihovog oružja — reče poluglasno, a onda naredi punim glasom. — Ležite sasvim uz travu. Pokušajte da vidite odakle pucaju.

Skinuo je sa mrtvog izviđača infracrveni dogled i tek posle dva-tri minuta za trenutak ugledao jedan od proreza podzemnih bunkera. Obavestio je svoje ljude i oni sada nastaviše da pucaju tek koji santimetar iznad trave. Uskoro je ova taktika dala rezultate. Međutim, kapetanova radost bila je kratkog daha.

Tog časa, kada su poginula prva dva stražara, sa krova vile oglasi se ubitačnom vatom vod automatičara.

Kao na strelištu, mogli su da gađaju komandose koji su

ležali na travnjaku ispod njih. Borba se začas pretvori u pravu klanicu.

Lesli baci pogled na časovnik.

— Šest minuta i trideset pet sekundi. Eto koliko je trajao napad. Oni momci nisu imali nikakve šanse — reče tiho.

Pit pljunu u stranu i nekoliko puta prođe prstima kroz kosu. Onda se oglasi.

— A kakve šanse imamo mi?

Lesli je ćutao. Vratio se u kola i uključio motor. Tek kada je Pit seo kraj njega, i kada su odmakli dobar deo puta on odgovori:

— To ćemo sutra da otkrijemo.

Uzalud su u jutarnjim novinama, na radiju i TV tražili vesti o pucnjavi čiji su svedoci bili.

Alguir Mendez imao je jake veze na svim mestima u Bogoti. Niko nije smeo da zucne bez njegove saglasnosti.

Susedi, oni najbliži, živeli su čitavih kilometar dalje, pa, iako su mogli da čuju pucnjavu, nisu obraćali pažnju na to. U tom kraju svako je gledao svoja posla.

Lesli okrete broj hotelske centrale i pozva Glenu Mičela. Iako je Pit već bio na svom mestu, želeo je da pokrene svoj »poslovnog ortaka« i ispi-pa mu »puls«.

— Halo... Glene, ti si? — reče, iako je dobro znao ko je čovek na drugoj strani.

— Ja... ja sam. A ko je to?

Mičelov glas vidno je bio začinjjen strepnjom, pa i strahom.

— Skot ovde. Malo sam zakasnio sa dolaskom. Posla? Nego, zvao sam Karlosa, ali se niko ne javlja. U čemu je stvar?

Mičel gotovo ispusti slušalicu. Nešto se ne slaže. Njega su obavestili da se Skot javio, da je otišao sa Karlosom, ubio i njega i njegove momke, a onda sa parama i drogom nestao bez traga.

— Kada... kada si stigao u Bogotu? — jedva prevali preko jezika.

— Pa, pre otprilike sat, sat i po. Zašto?

— Ništa. Sačekaj me. Čekaj, odakle zoveš?

— Odavde, iz hotela. Šta je to s tobom? Zar mi nisi rekao da uzmem sobu u ovom hotelu?

Lesli se u sebi smejuljio dok je pred ortakom improvizovao pitanja i odgovore. Spustio je slušalicu i rekao Pitu da pojača prislušivač.

Jedno desetak minuta mogli su samo da čuju korake po sobi, zatim klokotanje neke tečnosti i konačno okretanje brojčanika.

— Halo, dajte mi Mendeza. Kako ne može? Ovde Mičel, zahtevam da ga smesta čujem. Važno je.

Pit i Leslie nisu čuli odgovor. Mičel besno tresnu slušalicu.

— Kopilad bedna! Ne mogu oni sa mnom ovako da razgovaraju. Pokazaću im ja čim okončam ovaj posao — pretio je.

Onda ponovo dohvati slušalicu.

— Dajte mi gospodina Skota. Da, Skota... Danas je stigao u hotel. Kako nemate takvog gosta? Pa pre pet minuta sam razgovarao sa njim. Ne zanima me kada ste preuzeli dužnost. Dajte mi direktora! — dreknu, a onda tresnu po drugi put slušalicu.

Lesli namignu Pitu, pa okrete broj Mičelove sobe.

— Hej, ortalice, dokle da čekam da mi se javiš? Šta se to dešava s tobom?

Mičel oseti kako ga kragna besprekorno bele košulje sve više steže i on otkinu dugme pokušavajući da je drhtavim prstima na brzinu otkopča. Potom duboko udahnu.

— Slušaj, Skot: ne znam šta se ovde događa i šta ti muvaš. Mendez kaže da si stigao još juče, da si našao Karlosa, a onda ga ubio. Njega i njegova dva pratioca, a drogu i pare odneo! Čekaj... to nije sve. Tražio sam te preko recepci-

je, ali su mi rekli da uopšte nemaju gosta po imenu Skot. Objasni mi šta se to događa?

— Ne razumem ni reč od svega toga što si rekao. Mislim, razumem, ali ne shvatam. Došao sam danas i ovde sam. Mogu da budem u tvojoj sobi za manje od jednog minuta. Evo, dolazim...

Mičel se još nije osvestio, a Leslie već snažno zakuca na njegova vrata.

— Evo, jesam li ovo ja ili... moj duh? — našali se. — Nego, ne izgledaš baš najbolje. Mendez?

Glen Mičel se trže.

— Otkud ti znaš za njega?

— Pa malopre si ga pomenuo. Telefonom. Čoveče, saberi se. Ne možemo da obavimo posao ako se tako smušeno ponašaš. Hajde sedi, popij nešto, pa da vidimo šta dalje.

Tog trenutka zazvoni telefon i Mičel gotovo skoči u stranu. Telefon je zazvonio i četvrti put pre nego što Mičel podiže slušalicu.

— Ja... da ja sam. Kako zašto te zovem? Moj ortak je ovde... tu u mom apartmanu. On nije sredio Karlosa. Kako znam? Pa sam mi je to rekao. Da dođemo zajedno kod tebe? Sada odmah? U redu.

Lesli se pravio da ništa nije čuo. Sedeo je kraj prozora i posmatrao prolaznike.

— Ovde stvarno ima lepih žena. Možda bismo večeras mogli malo da prošvrljamo. Šta kažeš?

— Idemo odmah.

— Bravo, takvog te volim. Nije bitno što je pre podne. Za zabavu nikad nije ni rano, ni kasno...

— Šta pričaš, čoveče? Idemo kod Mendeza. Šalje kola po nas. Biće tu za pola sata. Hajde spremi se... nećeš valjda takav da ideš?

Lesli je na sebi imao džins pantalone i majicu kratkih rukava, a Mičel je, bez obzira na sve, mnogo držao do etikecije.

Put do Mendezine vile protekao je u tišini. Lesliju nije promaklo kako saobraćajci, prepoznavši Medezinu limuzinu, žure da joj obezbede brz prolazak kroz zakrčene raskrsnice. Okretao se levo-desno kao da uižva u arhitekturi grada, a, u stvari, osmatrao je gde se nalazi njegov prijatelj Tabasko Pit i, još više, da li i on ima pratnju.

Kada se treći put okrenuo, video je zeleno-crni taksi koji je vozio za njima nekih stotinak metara dalje, »pokriven« drugim vozilima. Lesli se zadovoljno nasmeši.

Ako je Pit imao pratioca, on sa ove udaljenosti nije mogao da ih otkrije.

Travnjak koji se pružao stotinama ari oko raskošne vile

bio je besprekoran. I, još nešto. Iako je Leslijevo oštro oko pomno proverilo — nigde nije mogao da otkrije tragove borbe i pokolja od prethodne noći. Čak ni na onim mestima na kojima je svojim očima video oborene napadače.

Mendozini ljudi su jednostavno digli okrvavljenu travu i na njeno mesto stavili druge komade. Bila je to ona trava koja se savija kao tepih, a koristi se i na igralištima koja još uvek gaje pravu travu umešto veštačke.

Bio je to još jedan znak da Mendez radi sve uz najveće obezbeđenje. Tela napadača verovatno su završila negde na ivici džungle, ili, možda, u nekoj od bezbroj pećina koje su okruživale Bogotu.

Čim je ušao u veliko, ukusno opremljeno predsoblje Lesli oseti ono čudno treperenje...

Haragei!!!

Uzbuna je bila tako jaka da Lesli munjevito osmotri sve oko sebe.

Ništa. Pa, ipak, haragei i dalje urlao.

Onda Lesli podiže pogled.

Na vrhu drvenog, izrezbarenog stepeništa, stajala je tanoputa lepotica Ana Marija Braga.

Vidno se trgla kada je ugledala nepoznatog, snažno građenog muškarca. Čak je prine-

la šaku ustima kako bi prigušila izdajnički krik.

Drhtala je čitavim telom. Mogla je gotovo fizički da oseti svu onu mentalnu energiju i snagu kojom je raspolagao nepoznati muškarac.

Lesli htjede da izbegne nje ne misli, ali bilo je kasno.

Isto tako i njeno brzo povlačenje nije uspeło da zavara Leslija. Znao je da crna lepota nije ovde samo zbog lepote, smeo je da se zakune da je magija njen način života.

Kada se Ana Marija povukla, on došapnu Mičelu:

— Ko je ona lepotica što pobeže?

— Zaboravi je ako želiš da poživliš malo duže.

— Zašto. Je l' to gazdina ženska... mezimica.

— Zaboravi, kažem ti. i ne postavljaš više nikakva pitanja na tu temu.

Lesli, tobože razočaran, slegnu ramenima i posveti se razgledanju španskih mačeva i bodeža koji su s ukusom bili raspoređeni po zidu. Nije morao da zagleda dva puta pa da shvati da je reč o veoma retkom, originalnom i nadasve skupom oružju. Dohvati dršku jednog mača i mahnu njime dva tri puta.

— Čoveče, ti nisi normalan! Vraćaj to! — prosikta Mičel koji je od neobjašnjivog straha jedva disao.

— Zašto Mičel? Tvoj ortak je očigledno čovek od oružja i zna da prepozna pravi komad. Zar ne? — ogłosi se Mendez koji je tog trenutka ušao u sobu kroz vrata skrivena debelom somotskom zavesom.

— Da sam čovek od oružja i nisam, ali umem da se divim lepoti i pravoj vrednosti — uzvрати Lesli i nakloni se domaćinu.

Mendez je rendgenskim pogledom streljao nepoznatog Mičelovog ortaka. Pogledom od kojeg su strepeli svi njegovi ljudi, pa i poznanici. No, ovog puta naišao je na tvrd orah.

Lesli nije ni trepnuo. Naprotiv, naterao je Mendeza da prvi skrene pogled u stranu. Domaćin ih odvede u prostrani salon i, čim su zauzeli mesta, on im se obrati:

— Počele su da se događaju stvari koje mi smetaju — reče suvim glasom. — Što je najvažnije, te stvari se događaju otkako ste stigli ti i tvoj novi ortak. Pogrešio si, Mičel.

— Ne misliš valjda...

Mendez podiže ruku i nastavi još oštrije:

— Nema tu šta da se misli. I sam si priznao da o ovom čoveku ne znaš ništa. Došao je kod tebe, ponudio ti pare i ortakluk. I, šta si ti uradio? Odmah si pristao. Ko ti garantuje da momak nije specijalni agent DEA ili neke druge vla-

dine organizacije? Ko ti garantuje da nije reč o nekom usamljenom rendžeru koji sprovodi sopstvenu pravdu? Da nastavim?

Dok se Mičel preznojavao, Leslie oseti haragei. Zatvori oči i poče da traga za izvorom.

Video je pre nego što je ušla u salon.

Kao i obično, Ana Marija Braga dolazila je iznenadno, nečujno, kao duh. Prišla je Mendezu i sela kraj njega. Ruke su joj primetno drhtale i ona požuri da to prikrije isprepletavši prste u čvrsto klupko. Oči su joj sve više plamtele nekim čudnim sjajem. Bila je to mešavina divljenja i straha, obožavanja i mržnje.

Mendez uhvati njen pogled na Leslieju i obrati joj se.

— Šta ti kažeš, Ana Marija? Jesam li u pravu? Ko je ovaj momak? Hajde, reci... molim te.

To »molim te« bilo je jače od bilo kakve naredbe.

— On je opasan — reče devojka dubokim glasom.

— Za mene?

— Za sve. On je smrt koja hoda. On ima moć... mnogo različitih moći.

Leslie shvati da mora da radi brzo.

Kobudera. Magija. Nedokučivi putevi mistike znani samo malom broju posvećenih. Oni ma koji su bili sposobni da

shvate i da se nose sa tom ko zna koliko starom veštinom nindži.

Njegov pogled poče da vreba. Onog trena kada je Mendez postavio pitanje nateravši devojku da mu odgovori, Leslie iskoristi trenutak da joj »uleti« u mozak.

Ana Marija pokuša da mu se odupre, ali kobudera je već počela da deluje.

»Ja nisam njegov neprijatelj. Ne sme da me povredi. Ti me braniš. Mi smo zajedno... ne sme da me povredi... ne sme... ne sme...«

Ove reči emitovane snažnim mentalnim talasima prosto su se ukucavale u mozak tamnolute vudu veštice. Ona poče tiho da šapuće, ponavljajući ih.

— Meni nešto kažeš, Ana Marija? Govori glasnije — obrati joj se Mendez.

— On nije tvoj neprijatelj... još ne smeš da ga povrediš... On je moj... ne smeš da ga povrediš — reče devojka konfuzno.

Šta je Mendez nameravao da joj odgovori ostaće tajna, jer tog trenutka u salon uđe zapovednik Mendezine lične garde.

— Padron, momci su uhvatili momka koji je pratio Amerikanca — reče momak šapatom.

Leslie je čuo o čemu govore. Samo jedan momak je pratio Mičela. Dakle, uhvatili su Pita.

— U redu, zatvorite ga dole. Sa njim ćemo kasnije. Prvo da završim ovo ovde — reče pokazujući na Mičela i Leslija.

Dok su čekali da zapovednik napusti prostoriju, Lesli počeo da hipnotiše naoružanog momka koji je stajao iza Mendeza.

Momak je očigledno bio daleko slabiji duhom od Leslija i ovaj oseti kako njime već vlada. Zato se usredsredi na samog Mendeza. Narko-mafijaš počeo da vrda. Ana Marija mu je otkrila poneku tajnu i on sad pokušava da to iskoristi, ali zbog Lesliejeve snažne volje sve je ostalo samo na pokušaju.

— Pa, gospodo, pošto ne možemo da se dogovorimo o poslu, da ostavimo to za neku drugu priliku. Mi sad idemo, a vi sedite, odmorite se. Morate da donesete važnu odluku — govorio je Lesli dok je pokazivao Mičelu da ustane i krene prema vratima.

Glen Mičel nije ništa shvatao. Video je da se dešava nešto neuobičajeno, ali otkako se pojavio u njegovom životu Skot je bio povezan sa neuobičajenim dešavanjima. Zato požuri da posluša, tim pre što je u Mendezinom ponašanju otkrio veliku dozu opasnosti.

Lesli na isti način ubedi i vozača koji ih je dovezao da ih vrati u grad, ali on sam na-

pustio je vozilo pre nego što su stigli do hotela.

Obilaznim putem stigao je u hotel. Do mraka je ostalo još dosta vremena i on odluči da ga iskoristi na najbolji mogući način. Naručio je dobar ručak, a posle obeda spusti šalone i baci se na ležaj.

*
* *

Tabasko Pit ispljunu krv kojom su mu usta bila ispunjena posle gadnog udarca koji mu je zadao jedan od Mendezinih momaka.

— Bastardo... gringo... prijavljavi Jenki. . ubiću te. Polomio si ruku Rodrigu, a Anhela si ubio. Čim izvučemo iz tebe ono što nas interesuje, lično ću ti živom iščupati srce...

— Uradi to odmah, momče... dok sam vezan. U protivnom piši testament — ne izdrža Pit da mu se podsmehne.

Omaleri stražar raspali ga još jednom preko usta, a onda se povuče jer se vrata na podrumskoj prostoriji, koja je po nekad služila kao zatvor ili mučilište, naglo otvoriše i na njima se ukaza gorostasna figura zapovednika lične garde Alguira Menedoza.

— Neće ništa da prizna. Samo se podsmeva i izaziva. Dovolji mi da ga ubijem, ja...

— Dosta. U čošak! — naredi Rikardo momku i ovaj kao

pokislo pseto podvijenog repa i bez reči sede na stolicu u najudaljenijem uglu.

Rikardo se zagleda u Pita malenim, svinjskim očima, useknu se, a onda na dosta lošem engleskom reče.

— Treba da govoriš. Ja na kraju sve saznam. Za tebe je bolje da sve kažeš i ako treba umreš brzo i bezbolno, ili...

— Ili da te zezam i umirem dugo i bolno. Znam tu priču, debeli, i zato nemoj da troliš reči. Govoriću samo sa glavnim čovekom!

Da je pogled mogao da ubije Tabasko Pit bi bio na putu za Večna lovišta — ali to je bilo sve. Rikardo nije ni pokušao da ga udari. Čak se i nasmešio.

— Vidim, tvrd si momak. Ako... ako, takve najviše volim. Znači nećeš ništa da kažeš? U redu. Odmori se. Noć će biti duga, a ja patim od nesаницe. Biće nam... pa... videćeš. Neću da kvarim iznenađenje. Asta la vista, Amerikano.

Kad je ostao sam, Pit pokušava sve moguće trikove koje je znao ne bi li se oslobodio lisica i tankog lanca kojim su lisice bile pričvršćene za zid.

»Na silu ne odgovaraj silom, ne protivi se. Pusti da sila prođe kroz tebe, da oslabi ne navišavši na otpor, a onda upotrebi veštinu«, prisećao se Pit on-

og čemu ga je Lesli još davno naučio.

Međutim, lisice su bile najmodernije i pri svakom i najmanjem pokretu njegovih šaka ili zglobova još više su se zatezale.

Pit ustade i prstima dohvati klin kojim je lanac bio pričvršćen. Na prvi pogled bilo je nemoguće makar i za meter pomeriti taj komad čelika, a kamoli ga iščupati iz zida.

»Nikada nemoj nešto da pokušati. Jednostavno, ako nešto hoćeš ili moraš onda to i URA-DI!«

I to je bila jedna od davno naučenih lekcija. Zato Pit zatvori oči i nastavi monotonim pokretima svoj mukotrpan posao.

Ninda se zaustavi tik ispod visokog kamenog zida. Još kada je prethodne večeri bio ovde sa Pitom, a i prilikom druge posete vili Alguira Mendez, ninda je primetio skrivene video kamere i zato ih je sve lako izbegao. Sada je trebalo da savlada fotoćelije i još jednu garnituru kamera na samom zidu.

Kao od šale popeo se na zid visok preko tri metra. Odmah je shvatio da ravna površina na vrhu nije načičkana izlom-

ljenim staklom ili gvozdenim šiljcima. Odahnu i ispruži se koliko je dugačak. Njegove oči su brzo probile tamu tražeći jedva primetne fotoćelije. Uskoro ih je i ugledao. Bile su levo i desno od njega na razdaljini od pet metara, ugrađene u ukrasne kugle na vrhu zida, tridesetak santimetara iznad površine. Taman da uhvate svakog uljeza.

Svakog, osim ovog.

Okrenut naglavačke, ninđa siđe na drugu stranu. Nadao se da nagazni senzori nisu postavljeni uz sam zid. Onda, kao da je doneo odluku, uspravi se.

— Hej, hombre, zar ti se nije učinilo da je alarm sa zida zatreperio na trenutak? — upita jedan stražar drugog momka u sobi sa elektronskom opremom.

— Nisam ništa video. U svakom slučaju treba proveriti. Idem — uzvрати drugi momak i požuri da proveri zid.

Kod Mendeza greške se nisu praštale, a izvinjenja i kajanja nisu imala nikakav značaj. Momak zato požuri ne hajući za nagazne senzore, jer je dobro znao da ih je njegov ortak za trenutak isključio. Kada je došao na pet-šest metara od zida, upali snažnu lampu i počeo pažljivo da osmatra. Nigde nikog. On spusti snop svetla niže — i zaledi se od straha.

Utvara sva u crnom, bez očiju i usta, kao da je tog časa stigla iz pakla, uspravi se pred njim. Momak pokuša da krikne, ali ga ni jezik ni usta nisu slušala. Nešto nalik na šištanje nije moglo da se čuje dalje od pola metra. Momak pokuša da dohvati revolver, ali ga sjajna munja, da baš to je u trenu ugledao pod bledim mesecom, ošinu preko ramena. Samo je jeknuo dok je padao preko odsečene ruke. Još jedan udarac odozgo nadole i vrh vakizašija nađe put do srca. Ninđa brzo skloni telo ispod obližnjeg žbuna, a zatim krupnim skokovima krete istim putem kojim je došao i stražar. Znao je da je to jedini put na kome će ostati neprimećen.

Voki-toki koji je uzео iz šake ubijenog zašušta da bi iz malog zvučnika uskoro do ninde dopro glas nepoznatog momka:

— Ej, hombre, požuri. Isteklo je vreme za senzore. Uključice se sami ako ne stigneš za trideset sekundi. Teško nama ako se alarmi uključe bez potrebe. Trči!

Ninđa reče samo kratko „si amigo” i nastavi put.

Znao je da je Tabasko Pit zatvoren negde u podrumu i on počeo da obilazi zgradu tražeći makar i najmanji prozor koji bi vodio do podruma.

Haragei!

Opasnost je dolazila iz nekoliko pravaca. Dva je odredio odmah. Bila su to dva spoljna stražara koja su mu se približavala s leve i desne strane. Na nesreću, taj deo kuće nije imao ni ukrasnu fasadu ni ukrasno šiblje ispod prozora. Ninda se zato spusti na travu i kao magijom nestade.

Obično bi haragei utihnuo kad bi ninda otkrio opasnost.

Ovog puta nije bilo tako.

Ninda rastavi kapke tek za milimetar i zagleda se prema spratu. Na prozoru pod samim krovom ugledao je siluetu glave koja se brzo povukla. Iako je video tek za tren, znao je o kome je reč.

Ana Marija Braga osetila je njegovo prisustvo još dok je ležao na spoljnom zidu i zato je ustala iz kreveta i pošla do prozora.

Videla je i kako je savladao stražara, ali neka do tada nepoznata sila nije joj dozvolila da potrči i digne uzbunu. Samo se stresla kada je osetila kako ruka nepoznatog gasi još dva života.

Haragei se umiri.

Ninda je nekako znao da mu od devojke bar za izvesno vreme ne pretili nikakva opasnost i zato nastavi da traži prolaz do podruma. Konačno, na suprotnom kraju zida ugleda prozorčić taman toliko veliki

da se kroz njega na jedvite jade provuče kakav mršavko.

Nekoliko minuta kasnije snažno telo ninde izdužilo se i neshvatljivo istanjilo dok je njegov vlasnik brzo klizio kroz otvoren prozorčić.

Pošto je sve radio zatvorenih očiju, ninda nije morao da se brine zbog mraka. Zastao je i počeo da se prepušta ostalim čulima.

Negde iza bližeg zida podruma začu nekakvo tiho struganje metala o kameni zid. S druge strane prostorije do njegovih ušiju dopre žubor vode koja je pljusкала po metalnom lavabou, a tačno naspram njega prvo se začu bat koraka, a odmah zatim na samom podu ukaza se tračak svetla. Već u sledećem trenu ninda je bio na tom mestu opipavajući masivna drvena vrata. Napipa metalnu kvaku i lagano počeo da je gura nadole.

Bez škripanja, brava se otvori i on pomeri vrata tek za santimetar. Neko nezvan pomislio bi da je promaja pomerila vrata i sada ih ljulja levo-desno. Osim slabašne sijalice koja se nalazila u oklopu od žičane mreže, nikakvog svetla nije više bilo u hodniku. Ninda se namesti bolje kako bi osmotrio i drugi kraj zida i u istom času ugleda naoružanog stražara ispred jednih vrata. Momak je sedeo na drvenoj

klupi dok mu je automatska puška ležala na krilu. Stražaru je očigledno bilo dosadno, ali je onda naglo ustao i naslonio uvo na vrata pred kojima je stražario. Ko zna šta je čuo, jer se nasmejao pokazujući kvarne, pocrnele zube.

Ninđa izvadi šuriken iz pojasa, povuče vrata u stranu i u jednom skoku nađe se nasred hodnika.

Stražar je bio toliko iznenađen da nije uspeo da načini ni jedan jedin pokret, niti da izusti makar reč iznenađenja. Ostao je otvorenih usta i nekoliko sekundi kasnije pošto mu je čelična zvezda smrti, šestokraki šuriken, probio čeonu kost i zasekao mozak. Samo se naslonio na zid iza svojih leđa i ostao tako u polusedećem stavu.

— E, pa evo me hombre. Sa da dolazi ono što sam ti obećao. Ipak, da proverim još jednom. Nećeš ništa da kažeš, mislim dobrovoljno? Ne?

— Reći ću ti samo to da sam specijalni agent na zadatku i da moji znaju gde sam pošao...

— Aha. I ako se ne vratiš dotle i dotle oni će da navale tenkovima i avionima. Znam tu priču, hombre — nasmeja mu se Rikardo replicirajući mu na isti način na koji je njemu govorio Pit nekoliko sati ranije.

— Nije važno, kopile. Kreni i uradi šta si naumio. To će ionako da ti bude poslednje u životu.

Rikardo se nasmeja, a druga dvojica stražara koja su uživala da gledaju kako Rikardo »ispituje«
zatvorenike prihvatiše njegov smeh.

— Dobro. Da vidimo šta imamo ovde u torbi — počeo da se cereka Rikardo otvarivši torbu od voštanog platna. Bilo je tu skalpela, raznih igala svih dimenzija, nekakva klešta čudno uvijenih vrhova, zatim nekoliko flašica i dva noža od bambusa.

— Momci, šta predlažete? — obrati se on svojoj »publici«.

— Igle... bambusove noževe! — povikaše njih dvojica istovremeno.

Njihova dreka pokri izdajničko škljocanje brave na vratima i niko osim Pita nije primetio tamnu senku koja je kliznula u sobu.

Brzinom misli dva šakena izleteše iz nindinih šaka i Rikardovi momci uzalud počechše da kopaju prstima po slepoočnicama pokušavajući da nađu ono što ih je ubolo. U tim pokušajima su i umrli.

— Morate lepo da se dogovorite — posavetova ih Rikardo koji im je do tada stajao leđima okrenut.

Kako mu niko nije odgovorio, on se ukoči. Neprimetno je dohvatio dva skalpela, a onda se naglo okrenuo. Ugleđao je svoje ljude i nikako nije mogao da shvati zašto sede na podu i tupo zure u njega.

Gde je ninđa nestao to ni sam Tabasko Pit nije sa sigurnošću mogao da kaže. Poslednje što je video bilo je kako ninđa izbacuje šakene, a onda je jednostavno nestao.

— Mene tražiš, hombre? — začu Rikardo glas negde sa svoje leve strane.

Okrenuo se kao da ga je zmiја ujela i čim je ugledao spodobu bez lica on zavitla jedan od skalpela.

Vakizaši lako skrenuo oštro sečivo u stranu.

Rikardo zamahnu još jednom, ali i drugi skalpel samo zveknu o kameni zid.

— Ej, hombre, maločas si mi se podsmevao kada sam ti prorekao sudbinu. Pominjao si tenkove i avione — ali to što vidiš gore je od svega što poznaješ. A sada želim da vidim kako ćeš da umreš — javi se Pit ne skrivajući podsmeh.

Rikardo je bio zaista neustrašiv i veoma spretan borac.

Bar do te noći.

Spodoba u crnom nije ni reč izustila. Štaviše, sada u rukama nije imala onaj čudni mač. Stajala je ruku opuštenih uz telo, kao statua.

Debeljku malo laknu.

— Ko si ti... ili, bolje, šta si ti? Govori, proklet bio! — ne izdrža gorostas nepodnošljivu težinu tišine.

Ninđa nije rekao ni reč. Kao da mu je dosadno, on okrete leđa Rikardu, a odmah potom sede na pod.

Rikardo se brzo osvrte oko sebe. Odluči da se posluži metalnom okruglom stolicom. Brzo je zgrabi snažnim šakama i uz porednički krik zaletе se na spodobu koja je sedela na podu okrenuvši mu leđa. Zahuktala telesina bila je već na metar od ninđe te i sam Tabasko Pit počе da guta nevidljive knedle.

Stolica se munjevito spusti prema nindinoj glavi — i tresnu o betonski pod.

Povratni udar uzdrma masivne Rikardove ruke i on gotovo jeknu od bola, ali još više od razočarenja. Naglo se okrenuo taman da pogledom isprati vrh vakizašija koji mu neumoljivo ulete u stomak tačno ispod širokog, kožnog kaiša. Nije jauknuo. Nije čak osetio ni bol. Možda bi bol stigao kasnije do mozga da ninđa ne izvedе još jedan udarac odozgo nadole i sleva nadesno. Krupna Rikardova glava otkotrlja se sve do mesta na zidu na kome je, »okačen«, stajao Tabasko Pit.

— Hajde, ortak, idemo — po zva ga ninda.

Pit krenu za prijateljem, ali zastade u mestu kad klin kojim je lanac bio zakucan za zid izlete iz ležišta, i tresnu o beton.

— Leslie... ja... uspeo sam... uspeo sam!

— Naravno da si uspeo, zašto ne bi?

Ana Marija Braga kupala se u znoju iako je njeno telo drhtalo kao u groznici. Ona tajanstvena sila pretila je da je uguši, pa ipak pokušavala je da natera sebe da se pokrene, pođe do Mendeza i opomene ga. Konačno njeno dvoumljenje i slabost prekide bat užurbanih koraka u hodniku. Došla je do vrata i otvorila ih.

Mendez je stajao na vratima svoje sobe, nekoliko metara niže niz hodnik. Kosa mu je bila razbarušena, a lice podbulo od sna. Upravo je vikao na jednog svog čoveka:

— ŠTA?! Šta kažeš?! Neko je upao u kuću i napao nas?! Zovi stražare, zovi dežurne iz obezbeđenja sve! Sve ću lično da ih pobijem!

Njegov glas orio se čitavom kućom odbijajući se od zidova.

— Pardon, to nije... to je nemoguće — usudi se da promuća čovek.

Kao da je ugledao samog đavola, Mendez iskolači oči.

Čovek požuri da objasni pre no što bude kasno.

— Padron, on... oni su već mrtvi!

Mendez odgurnu svog stražara i odjuri prema stepenicama. Svuda oko njega jurili su naoružani ljudi — ali kao da su jurili avet. Od uljeza nije bilo ni traga.

Mendez odjuri u hodnik koji vodi u podrum i gotovo se sudari sa dvojicom stražara.

— Senjor Mendez, Rikardo i još tri momka, dole, mrtvi su. Onaj zarobljeni gringo je... nestao.

— Kako se oslobodio? Ko mu je pomogao? Tražite, prokletnici! Ana Marija... Ana Marija! — povika okrenuvši se naglo i potrča nazad.

Devojka se nije odazvala ni kada je izgovorio njeno ime na samom pragu sobe.

— Hvala nebesima, bar si ti tu! Reci, devojko, šta mi se ovo dešava? Ko je onaj visoki hombre koji je došao sa Mičelom? Ko?

Devojka se klatila kao u transu i Mendez shvati da je to sastavni deo rituala, pa se umiri.

Ona nepoznata sila kao da je za trenutak postala slabija. Devojčine oči počеше da dobijaju onu staru boju i sjaj.

— On je... ratnik noći... smrt koja hoda... Uništiće tebe i mene... njega nećeš mo-

ći da pobediš. Ne... njega ne...

Mendez oseti kako ga nevidljivi ledeni prsti stežu oko vrata...

— Šta to pričaš, devojko?! Pa on je sam, a ja još uvek imam dvadesetak naoružanih momaka. Napolju su upaljeni reflektori i neko će ga ugledati. I kakav »ratnik noći«? Šta to znači?

Kao da gleda negde daleko u prošlost, Ana Marija u viziji ugleda nindū. Nije to bio neki određeni nindā. Bio je to pojam. Silueta u crnom, bez lika i glasa. Samo mač u ruci i glava koja se kotrlja ispod njegovih nogu. Ta glava je čas bila Mendezova čas...

— Ne, to ne sme da se desi — mucala je.

Pa ipak, ona dugačka crna kosa, one prepoznatljive širom otvorene oči... Da, bila je to njena glava.

— Daleko odavde... na drugom kraju sveta... tamo se on rodio pre nekoliko stotina godina. Od onda po mraku obavlja svoje pohode. Dolazi nečujno i odlazi neprimetno. Njegov jedini trag je smrt...

Mendezu je bilo dosta. Sav prestravljen napusti sobu i požuri da izda potrebna naređenja.

Nindā dade znak Pitu na koju stranu da krene, a sam pođe suprotnim smerom.

— Za pola sata čekam te u ulaznom holu — dobaci preko ramena i požuri u susret batu mnogobrojnih koraka.

I jedan i drugi su nekako istovremeno naleteli na naoružane ljude.

Pit, koji je još u svojoj ćeliji pokupio jedan od automata, bez razmišljanja isprazni šaržer u zbijenu grupu naoružanih, a onda, odbacivši prazno oružje, uz gromki krik, polete kao uragan. Njegove pesnice i noge dovrašvale su ono što su propustili kuršumi. Za dva tri minuta oko njega su ležala beživotna tela stražara. Momak ukloni nekoliko pramenova kose sa čela, podiže automat jednog od ubijenih, proveri šaržer, a potom nastavi duž hodnika. Još dva puta oglasilo se njegovo oružje, a onda je stigao do ulaznog hola. Osvrnuo se oko sebe i, kada se uverio da je sam, potražio zaklon u senci velikog stuba.

Momci na koje je naleteo nindā uspeli su čak i da otvore vatru na siluetu u crnom. Zakasnili su tek nešto malo, jer umesto povijene figure snažnog neznanca, sada je prema njima velikom brzinom, kotrljajući se po podu, dolazilo klupko.

Kao da je đule, nindā ulete među stražare. Onog trena kada se uspravio u svoj svojoj

visini ličio im je na boga rata. Vakizaši u njegovoj ruci sevao je na sve strane strahovitom brzinom. Krv je šikljala iz presečenih žila i otvorenih rana.

Kad krene ka cilju ninđa ne zna za milost.

Stigavši do ulaza u hol, ninđa se zaustavi.

Haragei!!!

Izenadan, jak kao grom.

Ninđa se munjevito povuče u senku, zatvori oči i poče da osluškuje svakim damarom svog bića.

ONA je bila u blizini. Bio je apsolutno siguran u to.

Tačno. Ana Marija Braga stajala je na nepunih pola metra iza leđa Tabasko Pita. Momak je nije ni video. Kada je osetio njen karakterističan parfem — bilo je kasno. Još dok se okretao, ona mu u lice dunu nekakav prah koji je do tle držala u levoj ruci. Pit pokušava da okrene glavu, da prestane da diše — ali nije uspelo. Oseti bol kad mu prah dopre do pluća. Činilo se da će mu oči izleteti iz duplji i on pade na pod uvijajući se kao veliki crv.

— Ana Marija?! Ko je taj? Ah, znači ti si ga uhvatila. Bravo devojkco, možeš da kupiš sebi šta želiš... ispuniću ti svaku želju. Svaku! — vikao je Mendez radostan.

Sada, kad je imao jednog gringa, bio je uveren da će se dočepati i onog drugog.

Njegovi pratioci podigoše Pita na noge i posadiše ga na jednu stolicu.

— Šta sad, padron? — javi se momak koji je očigledno zaradio unapređenje jer se direktno obraćao gazdi.

— Ništa, Manuel. Čekaćemo onog drugog. MORA da se pojavi.

I, pojavio se. Ninđa je dobro isplanirao sledeći potez. Najvažnije je bilo da je Pit još uvek živ i da se svi protivnici nalaze naspram njega.

Kao da ga je nanjušila, Ana Marija priđe Pitu i odnekud izvadi bodež tankog i kao igla oštrog sečiva. Nasloni se na Pitovo rame, a vrh bodeža mu prisloni na slepoočnicu.

Mendez se osmehnu. Još jednom se uverio kako na ovu prelepu vudu vešticu može uvek da se osloni.

Ninđa izađe iz skrovišta i stade pred Mendeza.

Iako je bio okružen naoružanim pratiocima, iako je imao i taoca, Mendez ustuknu jedan korak.

— Ko si ti? Skidaj tu smešnu kapuljaču, hoću da ti vidim lice pre nego što te ubijem. Baci mač — naređivao je ne uspevajući da u glasu priкриje izdajničko podrhtavanje pro

uzrokovano neobjašnjivim st-
raham.

Ninđa diže ruku s mačem, a onda nevidljivim potezom hitnu mač tik pored glave Ana Marije. Oštro sečivo zašišta pored njene kose i zabi se u drveni stub iza nje. Drška je još podrhtavala dok se ninđa spuštao u »lotosov« položaj. Ruke je spustio u krilo čudno ispreplićući prste.

Videvši ga razoružanog i na kolenima, kako je to sam sebi predstavio, Mendez likujući povika:

— Tako! Sad si moj. Dakle, skidaj kapuljaču! hoću da ti vidim lice! — prodera se pomalo histerično.

— Bolje nemoj — začu glas, iako se ninđa nije ni pomerio.

— Pretiš?

— Opominjem. Onaj ko vidi moje lice — umire.

Ana Marija opet oseti onu silu koja je čitave noći i predhodnog dana napadala, zbunjivala, sprečavala je da bistro misli, da koristi sva znanja koja joj je baba prenela.

Ne obazirući se na ovu opomenu, osokoljen prisustvom naoružanih pratilaca, Mendez mu priđe ispruženih ruku. Uhvati za kapuljaču — i vrisnu od bola.

Istog trena pokretom koje oko nije moglo da prati ninđa mu polomi obe šake u zglobovima. Zbunjeni naoružani pra-

tioći propustiše pravi trenutak za napad. Šurikeni iz nindinih ruku nepogrešivo su pronalazili ciljeve. Jedan momak ipak uspe da nanišani i ispali tri hica. Ninđa oseti kako ga jedno usijano zrno pogađa preko leđa ostavljajući za sobom pocepanu svilenu tkaninu i dugačku krvavu brazdu. Već narednog trena uspeo je da blokira bol i on je ostao iza njega.

Visokim saltom on preskoči momka sa oružjem i još iz vazduha, dok je ličio na kondora koji se obruašva na plen, on mu smrska lobanju.

Poslednji napadač je klečao na kolenu stiskajući s obe šake dršku velikokalibarskog revolvera.

— Pucaj! Daću ti zlata koliko si težak ako ga smakneš!!! — vrištao je Mendez koji se malo povratio od bola.

Momak je oblizivao suva usta i upinjao se iz sve snage da povuče okidač koji mu je sada izgledao kao ulična bandera.

Tren pre toga ugledao je kao čelik tvrd pogled na otvorima kapuljače i zaledio se. Mendoza je nastavio da mu obećava tone zlata, dragog kamenja... A on, on bi dao sva blaga sveta kada bi mogao da se oslobodi tog pogleda, Revolver u njegovim šakama postajao je sve teži i vreliji i on ga na

kraju uz vrisak odbaci daleko od sebe.

Haragei prosto ošinu nindū.

Okrenuo se brzinom kojom kobra napada, ispustio »KI-AI« i bacio se na onu stranu na kojoj su se nalazili Ana Marija Braha i njegov onesvešćeni prijatelj. Više je osetio nego što je uspeo da vidi kako se zglobov crnopute lepotice pokreće da zada smrtonosni udarac.

Dve stvari spasile su život Tabasko Pitu: omamljen onim prahom koji mu je vudu veštica dunula u lice nije bio u stanju da drži glavu u istom položaju i ona mu klonu na grudi odmaknuviš se za tren od ubistvenog bodeža. Krik koji je pretio da joj sprži mozak natera Ana Mariju da za trenutak skrene pogled sa žrtve na opasnost koja je postala sasvim bliska.

Kada je shvatila grešku, bilo je kasno.

Jednim potezom ninda išču-pa vakizaši iz drvenog stuba, a već narednim pokretom odseče lepojki glavu. Osetio je kako velika količina neke nepoznate energije izbi iz presečenog vrata pre nego što je iz rane bljunula krv.

— Neeeeeeee!!!

Bio je to krik Alguira Mendeza.

Devojčina glava dokotrlja se sve do njegovih nogu. Njena još uvek žive oči trepnuše ne-

koliko puta. Usta su se polako otvorila, ali nikakav zvuk iz njih nije izašao. Ipak, kao da je čuo njene reči:

»Rekla sam ti... on je smrt koja hoda...«

Istog trenutka kada je umrla Ana Marija Braga, plavokosi Tabasko Pit otvori oči. Još uvek je bio vidno bleđ i osećao je jaku glavobolju, ali bio je svestan.

— Šta mi se to, do đavola, desilo? — upita nindū.

— Bio si omamljen i začaran. Sad je sve u redu. Pričaću ti drugi put o vudu vešticama i njihovim vradžbinama — reče ninda, a onda priđe Mendezu.

Veliki narko-gazda nije bio ni sopstvena senka. Nekako je osećao da je došao kraj njegove moći, pa — i života. Njegova lična vračara sama mu je to rekla.

— Gde su magacini i laboratorije? — upita ga ninda uhvativši ga šakom ispod brade primoravajući ga tako da ga gleda u oči.

Mendez je klimao glavom i ponavljao kao u bunilu:

— Ona je znala... a mrtva je... sve je rekla... ali kasno. Neko je i nju začarao... pobedio... nema je više...

Ninda mu raspali šamar, a onda nastavi monotonim glasom da postavlja isto pitanje. Nekoliko minuta kasnije saz-

nao je sve ono što ga je interesovalo.

U skladištu oružja pronašao je veliku količinu eksploziva »C-4« koji je ko zna kako dospao u ruke velikog narko-mafijaša. Pronašao je, takođe, i veliku količinu kokaina spremnog za isporuku. Smrtonosni prah bio je zapakovan u velikim sanducima i nalazio se u pomoćnoj zgradi na kraju imanja.

Pošto je postavio eksploziv, ninđa je skinuo kostim i pred zapanjenim Mendezom opet je stajao Mičelov poslovni partner.

— Idemo — reče Lesli osmotrivši još jednom Mendezovo zaprepašćeno lice.

Seli su u Mendezovu limuzinu. Za volanom je sedeo preživeli stražar, pored njega Tabasko Pit, a na zadnjem sedištu, zaklonjeni zatamnjenim blin-diranim staklom, sedeli su Lesli Eldridž i Albuir Mendez, koji je bio potpuno slomljen. Kao da je za poslednjih nekoliko sati ostario čitavu deceniju i po.

Odmakli su od imanja gotovo dva kilometra kada do njih dopre daleki eho strahovite eksplozije koja potpuno uništi pomoćnu zgradu zajedno sa kokainom.

Luksuzna limuzina sve teže se kretala uskim, izlokanim putem koji je sve dublje vodio

u džunglu. Jednog trenutka Lesli naredi vozaču da stane.

— Da li treba da javiš tvojima da dolaziš? Nemoj da nas napadnu. Prvo ćeš ti da stradaš — obrati se Lesli Mendezu.

Činilo se da ga mafijaš jedva čuje. Ipak, posle nekog vremena, on pokaza Lesliju na telefon i reče mu koji broj da otuca. Kad ovaj to učini, prinese je uz Mendezovo lice.

— Oslobodite prolaz. Dolazim... sa gostima — reče narko-gazda naglašavajući poslednju reč.

Lesli je shvatio o čemu se radi, ali ništa nije rekao. Uhvati Mendeza za vrat i pritisnu ispod levog uva, i ovaj u trenu zaspao snom bez snova.

— Najavljeni smo. Budi spreman na sve i svašta — opomenu Lesli svog prijatelja.

Kada su u daljini ugledali barake pokrivene limom, ninđa je opet bio u tamnom kostimu. Nije se obazirao na poderotinu na leđima, kao ni na ranu koja odavno nije krvarila. Neopaženo otvori vrata i iskoči u žbunje. Put do baraka prelazio je istom brzinom kojom se kretala i limuzina tek nekoliko metara dalje od nje-ga.

Jednog trenutka Pit se okrete da mu nešto kaže i zinu kad shvati da Lesli nije na svom mestu.

— To sam i mogao da očekujem. Taj vraški momak uvek nestane, a da ja to i ne primetim. Siguran sam da zna šta radi. A, šta ja da radim? — pitao se poluglasno.

Vozač ga s čuđenjem pogleda, a onda i sam baci pogled u retrovizor. Video je svog gazdu kako spava naslonjen na ugao sedišta. Onog drugog, opasnog momka, koga se nije usudio ni da pogleda, nije bilo u automobilu. Za tren njegov strah nestade i on lagano počeo da spušta ruku kraj sedišta gde se uvek nalazio pun revolver.

— Nemoj ni da pomisliš da dohvatiš oružje. Polomiću ti ruku — opomenu ga Pit.

Iako nije razumeo ni reči, momak brže-bolje vrati ruku na volan. Pretnja u glasu nije tražila prevodioca.

Činilo se da je prostor oko baraka čist, ali Pit ubrzo ugleda komešanje ispod jedne od baraka kao i ljuljanje grana okolnog drveća.

Momak zaustavi limuzinu na sredini brisanog prostora i zagleda se u Pita.

Plavokosi div je i sam pogledom pretraživao okolinu nadajući se da će negde ugledati Leslija i da će mu tada biti jasnije šta da preduzme. Ali, ninda je i danju, kao i noću, bio nevidljiv.

Najbolje u svemu bilo je to što ni skriveni strelci nisu znali šta im valja činiti. Gazda je poslao šifrovanu poruku, ali nikako da se pojavi iz automobila. Najzad jedan od šefova tajne laboratorije i magacina odlučio da preuzme inicijativu.

Pojavio se iza jedne barake raširenih ruku, dajući tako na znanje da je nenaoružan. Krenuo je bez oklevanja prema limuzini. Zaustavio se na korak-dva od vozačevih vrata.

— Hej... senjor Mendez, javite se! — reče dovoljno glasno da putnici u automobilu mogu da ga čuju.

Odgovor nije dobio.

Umesto njega kod najudaljenije barake odjeknu strahovita eksplozija.

— Tako je momče, pokaži im! — povika Pit.

Eho eksplozije mešao se sa kricima izranjavljenih i umirućih. Drvo i lim leteli su na sve strane izmešani sa delovima hemijske opreme i velikom količinom belog praha.

— Madre de Dios — povika čovek kraj automobila, a onda se okrete prema limuzini. — Senjor Mendez, javite se! Šta da radimo?

Prestrašen eksplozijom i svim onim što je preživeo, vozač odlučio da reskira. Naglo otvorio vrata i baci se na zemlju.

— On je utvara. Nema lice... oči... usta... ništa. Spasavajte se! — urlao je valjajući se po zemlji.

Zapovednik ga dohvati za košulju i odvuče u stranu.

— O čemu to pričaš? Ko je utvara? Govori? Šta je sa Mendezom?

Prestrašeni vozač jedva je disao. Tek pošto kako-tako povрати dah, on brzo počne da priča, uglavnom nepovezano, šta se sve desilo u Mendezinoj vili.

— Padron je... na zadnjem sedištu. Ne znam ni da li je živ ili ne. Onaj... ona utvara mu je polomila obe ruke...

— Pa gde se nalazi taj stvor?! — dreknu još jednom zapovednik raspalivši nesrećnom vozaču dva žestoka šamara.

— Bio je sa nama u kolima, a onda je... nestao. On je... on je duh... smrt koja hoda. Tako ga je nazvala ona veštica pre nego što joj je odsekao glavu.

Nova eksplozija potrese vazduh. Bila je još jača od prethodne, jer ovoga puta dve barake odleteše istovremeno u vazduh. Novi krici, potoci krvi i gomile iskidanog ljudskog mesa pomeašnog sa još većom količinom kokaina ispuniše okolinu.

Ninđa je već hitao dalje. Ostala su mu još dva pakovanja eksploziva i morao je prvo da

vidi da li postoji još neki magacin pre nego što odluči koju baraku da digne u vazduh. Zato je hitro, kao neki veliki crni gmizavac grabio kroz travu, provlačio se pored žbunja i sve više se približavao drugom kraju raščišćenog prostora na kome su se nalazile još dve barake.

Oko njih je vladala neopisiva gužva. U metežu posle eksplozija gurali su se hemičari, obični radnici, naoružani stražari. Svi su vikali i svi su jurili prema velikoj limuzini.

Pit je zatvorio vrata i ponovo seo na svoje mesto. Znao je da mu kuršumi, ako dođe do pucnjave, ništa ne mogu. Limuzina je bila blindirana od krova do stakla na prozorima. Moglo je da je uzdrma ili uništi samo neko teže oružje, na primer bacač od 120 milimetara ili raketa koja se lansira sa ramena. Nadao se da ovi momci ne raspolažu takvim oružjem.

Tačnije, raspolagali su, ali je bilo u magacinu koji je ninda prvi pretvorio u prah i pepeo.

— Silveira... šta da radimo? — javi se jedan od deseterice naoruanžih momaka koji su se ubrzo okupili oko vođe.

Silveira ni sam nije znao šta da kaže ni šta da preduzme. Napadač je i dalje bio nevidljiv, a njihov gazda je ležao bez sve-

sti u zatvorenoj limuzini prepušten na milost i nemilost momku koga je samo za tren uspeo da ugleda. Brzo je razmišljao.

Njegov nevidljivi neprijatelj nije razmišljao. On je delao. Ninđa je ubrzo otkrio da su obe, sada puste barake, laboratorije. Zato u svaku od njih stavi po jedno pakovanje eksploziva, namesti brojčanik na šezdeset sekundi, a onda nevidljiv za okupljene ljude pojuri prema limuzini. Uspeo je neprimećen da stigne do zadnjih vrata i otvori ih.

Pit se brzo okrete podigavši revolver, ali u istom trenutku prepoznao je pridošlicu.

— Pali kola i kreći! Imaš još trideset sekundi — obavesti on Pita preskačući naslon i smeštajući se na mesto na kom je Pit do tog trenutka sedeo.

Plavokosi momak nikada nije razmišljao o onome što mu je prijatelj govorio ili naređivao. Odmah je, reagovao i to na najbolji način. Snažna mašina zaurla, a ogromna limuzina poskoči u mestu podižući veliki oblak prašine dok su široke gume velikom brzinom hvatale zalet. Limuzina se zaljulja potiskivana snažnim motorom, ali je snažne Pitove ruke brzo umiriše i ispraviše. Pit je sve vreme u sebi odbrojavao sekunde. Kada je gotovo glasno rekao »nula« limu-

zina je već bila na ivici džungle.

Dve gotovo istovremene eksplozije odjeknuše iza njihovih leđa. Njihov eho još je tujnjao među visokim drvećem džungle kad se Alguir Mendez osvestio. Iako ništa nije video znao je, na neki način, šta se sve zbilo.

— Znači, pronašao si moje laboratorije i magacine i uništio ih. Misliš da si nešto postigao, ha? Ti nemaš pojma koliko je moj kartel jak, koliko još laboratorija imamo i gde se nalaze. Tačno, naneo si nam milionsku štetu, ali oporavićemo se brzo, kao što i koka brzo raste. Tvoja zemlja je naše najveće tržište i brzo će nam nadoknaditi ovaj gubitak. Mičel je samo jedan, manji kupac. Njega možeš da zaboraviš. Imamo mi još mnogo Mičela gore u SAD, i imaćemo ih još više. Zato nemoj mnogo da se raduješ — govorio je smejući se cinično.

Ninđa je ćutao. Skinuo je kostim i sada je ponovo na prednjem sedištu sedeo. Lesli Eldridž obučen u farmerke i svetlu majicu.

— Umukni prokletniče, inače ću sve zube da ti sabijem u dupe! — dreknu Pit iznerviran, shvatajući koliko je ovaj naroko-gazda u pravu.

Njegov prijatelj je čitav život posvetio borbi protiv dro-

ge i gospodara bele smrti, ali izgledalo je da je to borba sa vetrenjačama. Ljudi kao da više nisu mogli bez droge i ona je hvatala sve više maha. Dileri su regrutovali buduće kupce u srednjim školama, na koledžima, među crnačkim stanovništvom koje je grcalo u bedi...

Mendez se nasmeja još glasnije, a nastavio je da se smeje i posle udarca kojim mu Pit gotovo smrska nosnu kost.

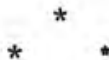
— Pusti ga, Pite... U pravu je — progovori Leslie. Samo — nastavi ledeno tihim glasom, — pomoći će nam da, dok smo ovde, sredimo bar još nekoliko njegovih. Obećavam mu to, ne bio ja Leslie Eldridž.

Pit oseti jezu u stomaku od glasa svog prijatelja.

Mendez učuta, ali uskoro opet progovori.

— Pre ću sebi da pregrizem jezik nego što ću bilo šta da ti kažem... ti prokletniče.

— Sam ću da ti iščupam taj pogani jezik, pa ću opet da saznam sve što želim. Upamti to — preseče ga Leslie istim onim glasom koji je sekao kao ledeno čelično sečivo.

U Bogotu su stigli kada je pala noć. Tako su neprimetno ušli u hotel. Mendeza su držali između sebe glumeći veselo društvo koje je već dobro za-

gledalo u dno ko zna koliko čaša. Leslie pruži recepcionaru novčanicu od sto dolara.

— Dečko, donesi u naš apartman još jednu flašu »čivasa« i sve stavi na moj račun. Važi?

Momak brzo smota kraljevsku napojnicu i odjuri u bar da donese naručeno. Stigao je u sobu sekund pošto su Pit i Leslie smestili Mendeza u spavaću sobu. Leslie mu se »pijano« nasmeši, potapša ga po ramenu i namignu mu.

Sledeća dva sata Mendez je bez ikakvog svesnog znanja pričao Lesliju o veličini kartela kome je pripadao, o pošiljkama koje su odlazile redovno za SAD, Evropu, na Daleki istok...

Bile su to količine od kojih se normalnom čoveku ledila krv u žilama. Te količine kokaina već ovde, na izvoru, koštale su teških miliona. Na ulici ta suma se udesetostručavala, ustostručavala. Bile su to pare kakve bi mnoge srednje razvijene države smatrale Božjim darom.

Leslie je beležio adrese, imena, datume...

— Pa? »prijatelju«, sada mi više nisi potreban. Saznao sam sve što sam želeo. Pite, proveri šta je sa tvojim klijentom — reče okrenuvši se prema svom prijatelju.

Satrvan naporima, Pit je spavao. Leslie se nasmeši. Podiže Mendeza i, pošto se uverio da

je hodnik prazan, brzo ga odnese u svoj apartman. Zaključa vrata i stavi na kvaku cedulju sa natpisom »Ne smetaj«.

Slomljenog vrata jedan od najmoćnijih narko-mafijaša ostao je da leži mrtav sve dok ga kroz nekoliko dana, kada je iz apartmana počeo da se širi miris truleži, nisu otkrili radnici hotela.

I, dok je Pit spavao u svojoj sobi, Lesli je seo u limuzinu i krenuo put Mendezove vile. Znao je gde će da nađe eksploziv kao što je znao da policija verovatno čuva imanje.

Policija je bila tamo, ali se nije baš pretrgla od budnosti. Kako su stručnjaci obavili posao, a u vili nije bilo više nikoga, policajci su se dosađivali igrajući karte i pijuckajući piće koje su pronašli u bogatom Mendezovom baru.

Lesli je u kući ostao samo pet minuta. Kada se vratio do limuzine, u rukama je nosio oveći paket pun eksploziva »C-4«, zajedno sa detonatorima.

Njegov pohod na petoricu preostalih članova kartela mogao je da počne.

Iste noći dve vile, zajedno sa pomoćnim zgradama, vlasništvo »uglednih« trgovaca iz Bogote, odletele su u vazduh zajedno sa svojim vlasnicima, njihovim ljudima i nedefinisanim

količinama bele smrti spremne za put.

Policija koja se nije oglasila posle napada na vilu i imanje Alguira Mendeza, morala je najzad nešto da kaže. Ali, prefekt policije nije znao šta da kaže i pored spremnosti da priča. Sve se svelo na to da nepoznata grupa napada najuglednije članove njihovog društva, ubijajući pri tome sve one koji su se zatekli na licu mesta.

— Pale su mnoge nedužne žrtve i ja vam obećavam da se na tome neće završiti. Mi imamo jaku policiju, sposobne ljude i u najskorije vreme pozvaćemo vas da vam pokažemo počinitelje. Dotle, molim vas da se strpite i pustite nas da obavljamo naš težak posao — obratio se gomili novinara.

— Ako ga budete obavljali kao i do sada, onda bolje da ne radite ništa. Znamo mi ko ste vi i vaši »ugledni« žitelji Bogote — prokomentarisao njegov govor jedan mladi reporter ne obazirući se na smrknete poglede nekolicine velikodojnika koji su prisustvovali ovoj konferenciji za štampu kako bi joj dali na značaju svojim prisustvom.

Naredne noći veliki magazin na železničkoj stanici, pun robe koja je idućeg jutra trebalo da krene za Sjedinjene Države, odleteo je u vazduh, a

potom ga je zahvatio neviđeni požar.

Vatrogasna brigada se čitave noći borila sa vatrenom stihijom da bi u samu zoru shvatila da je borba uzaludna. Čitav magacin, zajedno sa svom robom, izgoreo je do temelja.

Luksuzna jahta, vlasništvo Dominga Karlosa Ruiza, isplovila je istog tog jutra put San Franciska. Njen vlasnik nalazio se na njoj u društvu još dvojice narko-mafijaša. Znali su da se nepoznati neprijatelj okomio na njihov kartel, ali nisu znali ni ko je on, ni kako je došao do njihovih imena i adresa. Zato su požurili da sa tovarom, teškim gotovo hiljadu kilograma, najkvalitetnijeg kokaina, sami krenu na put.

Srećni što su se izvukli, nadzračljali su skupim šampanjcem.

Pola sata kasnije snažna eksplozija raznela je i njih, i jahtu zajedno sa smrtonosnim tovarom...

Poslednji preživeli član kartela drhtao je od straha zabarikadiran u svojoj vili u centru Bogote. Čuvali su ga i njegovi ljudi i policija po nalogu samog prefekta. A kako i ne bi kad su njih dvojica bili rođena braća?!

Prošla su tri dana od poslednjeg napada, a njega još niko nije ni dirao.

Onda je četvrtog jutra u njegovoj spavaćoj sobi zazvonio telefon.

— Noćas. Ti si poslednji, zasad... — odjeknu u njegovom uhu, a potom i mozgu smrtna pretnja.

Kriknuo je i bacio telefon.

Njegovi ljudi, koji su stajali pred vratima, banuše u sobu s oružjem na gotovs.

Soba je bila prazna, a njihov gazda valjao se po podu pokušavajući da se zavuče pod krevet. Telefonski razgovor bio je ona kap koja je prelila čašu. Doživeo je nervni slom i sada je plakao kao malo dete.

Niko nije mogao od njega da sazna šta se to desilo. Čitav dan proveo je sklupčan pored ležaja. Odbio je i da jede i da pije, kao što je izbacio i lekara koga mu je brat lično doveo.

— U redu — naredi prefekt policije. — Ja ću da ostanem sa njim. Čekajte u hodniku i otvorite četvore oči.

Ah, uzalud.

Ninđa je sačekao noć i stigao, kao i uvek, neopaženo.

Ušao je kroz prozor. Prefekt ga nije video, iako je bio budan. Samo je duboko izdahnuo kad ga je šuriken pogodio u grlo iskidavši mu dušnik. Ugušio se u sopstvenoj krvi.

Njegov brat se odjednom umirio. Ustao je i krenuo prema nindji.

— To si ti? Smrt?! Došao si po... mene?

Odgovor je stigao u vidu tamnosjajnog čeličnog sečiva. Jednim zamahom vakizašija ninda mu odseče glavu. Još dok je odsečena glava sa širom otvorenim očima i ustima letela ka ležaju, ninda se okrenuo i istim putem nestao kroz prozor...

Dolores Atkinson je uzalud čekala one noći da se Glen Mičel pojavi u baru »Flemingo«. Isto tako uzalud ga je nekoliko narednih dana tražila i kod kuće, i u kancelariji.

— Gospodin Mičel je službeno odsutan. U inostranstvu je. Ne, ne mogu da vam kažem gde je ukoliko mi se ne predstavite i ne kažete zbog čega ga zovete — bila je neumoljiva sekretarica Glena Mičela.

— Kod kuće nema nikoga. Gospođa je otputovala u Kanadu, a mladi gospodin i gospođica vratili su se u koledž — obavesti je batler.

— Tako dakle, kurvin sin je zbrisao. E pa, kad je tako, onda ćemo drukčije da razgovaramo — siktala je Dolores.

Otkako je izgubila vezu ostala je bez kokaina. Nije se usuđivala da sama nađe nekog dileru i zato se okrenula flaši. Pila je sve neumerenije i to je na njenom lepom licu počelo da ostavlja vidne tragove.

Jednog jutra, pošto je već popila dve velike čaše votke, ona okrete telefon inspektora Dona Hardinga.

— Inspektor Harding je trenutno odsutan. Vraća se prekosutra. Ako mogu da pomognem... ja sam njegov partner inspektor Džons — čula je glas sa druge strane telefonske linije.

Ona opsova i tresnu slušalicu. Nezadrživo je briznula u plač.

— Oh, Frede, tako mi nedostaješ. Zašto si morao da pogineš... zašto? Znaš da ne umem da živim bez tebe... Upropastila sam sve... baš SVE...

Don Harison je sedeo namršten za volanom automobila. Trag koji je pratio bio je pogrešan. Bio je umoran i neispavan.

Šef ga je već nekoliko puta pitao dokle je stigla istraga oko stradanja Kloda Atkinsa i njegovih drugova, iako je i sam znao da mu je praktično vezao ruke.

Odlučio je da pritisne lepu Dolores Atkins svidelo se to njegovom šefu ili ne i da istera stvar na čistac.

Iznenadio se kada je, stigavši u stanicu, zatekao dve poruke na stolu. Jedna je bila o pozivu Dolores Atkins, a druga

poruka da se javi novinaru Polu Ćuringu.

Inspektor zaključi da Dolo-
res može i da sačeka, pa brzo
okrete broj koji je bio ispisan
ispod Ćuringovog imena. Posle
trećeg zvonjenja neko s druge
strane podiže slušalicu.

— Inspektor Harison ovde...
Imam poruku, ah ti si — pre-
đe on na »pertu« kad je čuo
da mu se Ćuring lično javio.
— Dakle, šta ima novo?

— Ja sam isto to hteo vas
da pitam, inspektore? — uz-
vrati Lesli.

— Kod mene nema ničeg no-
vog. Tapkam u mestu, ako si
to hteo da čuješ. Sada možeš
da se pridружиš mom šefu i os-
talim piskaralima i zaspeš me
drvljem i kamenjem — rezig-
nirano nastavi Harison.

— Hej, inspektore, nije sve
tako crno. Nego, da li je tvoj
telefon »čist«? Nisi siguran? U
redu, hajde da se nađemo za,
recimo, pola sata. Čekaću te u
baru na uglu Trideset sedme i
Četvrte ulice. O. K.

Čim je spustio slušalicu, Le-
sli okrete Mičelov broj. Pred-
stavi se sekretarici i ona mu
odmah prebaci vezu.

— Ovde Skot. Moramo da
se vidimo.

— Ne želim više ni da ču-
jem za tebe, ni da te vidim! —
gotovo dreknu Mičel.

— Žao mi je, ortače, ali ne-
će moći tako. Čekaj me u kan-

celariji. Doći ću čim obavim
jedan posao.

Sada je mogao da krene.

Inspektor Den Harison nije
mogao da veruje u priču koju
je upravo čuo. Najzad, pošto
zatvori belenžicu reče otpijaju-
ći gutljaj ledenog piva.

— Gde si pokupio sve ove
podatke?

— Inspektore, dogovorili
smo se. Izvori informacija su
svetinja. Ako nema njih — ne-
ma ni novina, jasno? Važno je
da je sve ovo što sam vam re-
kao istina.

Inspektor je ućutao. Ne sk-
rivajući divljenje, posmatrao
je momka s druge strane sto-
la. Najzad reče:

— Eh, da je bar više takvih
kao što si ti. Onda...

Lesli ga potapša po ruci.

— Neka nas bude i ovoliko.
Važnije je da ima više moma-
ka kao što ste vi, inspektore...

— Do đavola sa tim »inspek-
tore« i persiranjem. Čoveče,
učinio si mi strašnu uslugu i
zahtevam da me oslovljavaš
imenom. Zovem se Den, DEN!
Uostalom, družićemo se više
ubuduće, zar želiš da mi pro-
biješ uši tim tvojim »inspek-
tore«?

Mičel je sedeo za svojim sto-
lom. Podiže oči ka nebu kad
ugleda Leslija.

— Megi je popustila u pos-
lednje vreme... baš otkada si
se ti pojavio. Šta sad imaš na

umu? Rekao sam da više ne želim za tebe ni da čujem ni da te vidim. Vратиću ti tvoj novac i...

Lesli ga ućutka.

— Mićel, došlo je vreme da se sve karte stave na sto. Ko je otrovao decu u vili Dolores Atkins?

Mićeł oseti kako se guši. Brzo otkopća košulju i strže kravatu.

— Proklet bio, kako i to znaš? Ja... nisam... znao... Nisam ja...

Uzalud se opirao.

Lesli ga prikova pogledom za stolicu.

Dva minuta kasnije bio je spreman da kaže sve čega se sećao od svoje četvrte godine.

— Nisam imao para... braća Fortunato su me pritislali... moja žena... moja porodica nisu smeli da saznaju za kockarske dugove. Oni misle da ja nemam poroka. Ha... ha... ha... a ko ih nema. Ona glupa deca nisu morala da se drogiraju. Ja nikoga nisam terao da se drodira. Ja sam... ja sam...

— Šta si ti, bedniče? Prodavao si drogu preko drugih i misliš da zbog toga nisi kriv. Šta si stavljao u kokain?

— Sve što sam našao u kući. Neki otrov za pacove, prašak protiv biljnih vaši. Šta ja znam šta sve...

Lesli oseti kako ga bes sve više hvata. Ipak, duboko uz-

dahnu. Mićeł će samog sebe morati da kazni. Odluči u trenu.

— U redu. Uzmi olovku i napiši sve to.

— Šta... šta da pišem?

— Priznanje... ništa ti drugo ne preostaje.

* * *

Dolores Atkins s olakšanjem odahnu kad iz interfona začu glas Dena Harisona.

— Tražila sam vas nekoliko puta. Moram... hoću sve da vam kažem. Dugujem to svom mužu i sinu... Oni su mi bili sve. Ja više nisam važna. Bez njih... pa sve mi je svejedno — govorila je jecajući.

— Jedino ne znam da li je onaj odvratni diler otrovao moju decu ili je to bio... Glen Mićeł.

Inspektor je pogleda pravo u oči.

— Da li ste spremni da ovo posvedočite i pred sudom.

Dolores uzdahnu, a onda uzvрати gledajući inspektora u oči:

— Da, posvedočiću to i pred Bogom i pred ljudima. Nego šta.

* * *

Lesli je odavno napustio zgradu u centru kada je inspektor Harison stigao pred glavni ulaz.

— Moraću da proverim da li je gospodin Mičel sam — reče ljubazna sekretarica.

Njoj je u mutnom sećanju još uvek bio lik onog naočitog gospodina Skota, ali više nije bila sigurna da li je on bio plod njene mašte ili je zaista dolazio ovamo.

Otvorila je vrata kancelarije i bacila pogled po prostoriji. Osim Mičela nije više bilo nikoga.

— Mister Mičel, ovde je inspektor... Kako ono rekoste da se zovete — obrati se ona Harisonu koji se već našao na otvorenim vratima.

— Inspektor Harison. Gospodin Glen Mičel? — upita on rutinski, iako je znao ko se nalazi pred njim.

— Da, ja sam Glen Mičel... ili sam bar bio to — uzvрати Mičel glasom koji nije ni sam mogao da prepozna.

— Gospodine Mičel, uhapšeni ste zbog trgovine drogom i zbog direktne odgovornosti za smrt dečaka i devojčica u vili porodice Atkins. Možete da ćutite, a sve što kažete biće upotrebljeno protiv vas.

Mičel skoči kad je čuo da je uhapšen.

I pre nego što je inspektor uspeo da se pokrene, on se zaletе prema najbližem prozoru.

Njegovo snažno telo poneto zaletom, kao od šale probi debelo prozorsko staklo i on nestade iz vidnog polja sekretarice Megi i inspektora Harisona.

Megi kriknu i skljoka se onesveščena.

Den Harison je stigao do prozora taman na vreme da isprati pad Mičelovog tela poslednjih petnaestak metara. Iako navikao na smrt u svim njenim oblicima, trže se kad Mičel tresnu o trotoar. Na sreću, nije pogodio nikog od prolaznika. Gomila odmah počе da se okuplja oko smrskanog tela.

Harison se vrati do stola i dohvati telefon.

Tada primeti veliki žučkasti koverat na kom je bilo ispisanо njegovo ime.

— Harison ovde... da... pošaljite kola... — i nastavi da daje uputstva.

Spustio je slušašlicu i otvorio koverat.

Pred njim je, crno na belo, ležalo Mičelovo priznanje.

— Lepo... samo malo kasno, gospodine Mičel. Malo kasno...

Kada je sišao na ulicu, patrolna kola su već stigla, a sa njima i neizbežna gomila novinara i foto-reportera. On baci pogled tražeći Pola Đuringa, ali nije mogao da ga zapazi.

USKORO
NOVI
ROMAN

AVAKI TUIRA

